

યુસુફે ઝહેરા
ઈમામે મહદી
(અ.સ.)

ભાગ : ૩

મો.૯૮૨૪૫ ૦૪૧૦૦

Design By

● ગાઘકડા બજાર, પીરમહમદશા ટ્રસ્ટ, દુ.નં.૧૩,૧૪, મહુવા.

[INDEX](#)

[Yusuf-e-Zehra](#)

અનુક્રમણિકા

1. ઈ.મહદી (અ.સ)

2. ઈ.મહદી (અ.સ) ના બાળપણ ના પ્રસંગો

3. એહમદબીન ઈસ્હાક સાથે મુલાકાત

4. ઈ સઆદ અને એહમદબીન ઈસ્હાકથી મુલાકાત

5. ઈ.મહદી અ.ની ગયબત

6. ગયબતે સુગરા

7. ઈ.મહદી અ.ની તુલે ઉમ્મ

8. મૌ.અબ્દુલ હમીદ ઈમામ અ.સ.ની મુલાકાત

9. ઈદુઆએ કુમૈલ પઢનારને ઈમામ અ.સ.ની મુલાકાત

10. સૈયદ બહરૂલઓલુ (અ.ર.)થી ઈ.મહદી અ.સ.ની મુલાકાત

11. શેખ સદુક (અ.ર.)ને ગયબત ઉપર કિતાબ લખવા કહ્યું.

12. હ.મુસા પૈગંબરની ગયબત

13. હ.સુલેમાન પયગંબરની ગયબત

14. ઈરાન ઉપર ઈમામ અ.સ.ની ખાસ મહેરબાની

15. ઈ.મુસા કાઝીમ અ.સ.નાં રોઝામાં ઈમામ અ.થી મુલાકાત

16.શરીફ ઉમર ઇબને હમ્ઝાને હિદાયત
17. હું તમામ ઝમાનાનો ઇમામ છું
18. શ શૈખ મો.કાસીમને ઇમામ અ.સ.થી મુલાકાત
19.મૌલાએ કાએનાત હ.અલી અ.સ.ની અફઝલીયત
20.બીમારીથી નજાત મળી
21.અલ્લામા હિલ્લી અ.ર.થી મુલાકાત
22.બસનો બનાવ
23.શદુઆએ અલ્વી મિસ્ત્રીની તાલીમ
24.બીમારી થી શફા માટેની દુઆ.
25.દુઆએ ઇબારતની તાલીમ
26.લકવાના રોગથી મુક્ત મળી
27.બોલવાની સાંભળવાની શક્તિ પાછી મળી
28.અઝાદારીનો સવાબ : જન્નત
29.ઇ.ઝમાના અ.સ.સાથે મહશુર થવાની દુઆ
30.હાજત પુરી થવાની દુઆ
31.દુઆની તાલીમ
32.રાહે હકની તલાશમાં

મકરણ - ૧

ઈ.મહદી (અ.સ.)

ઈ.મહદી (અ.સ.) આપણા અગીયારમા ઈમામ.હસન અસ્કરી (અ.સ.)નાં પુત્ર અને આપની માતાનું નામ નરજીસખાતુન (અ.ર.) કે જેઓ હ.ઈસાના વસી શમઉન (અ.)ની ઓલાદમાંથી હતા.

ઈ.મહદી (અ.સ.)નો જન્મ ૧૫ શાબાન હિ.સ.૨૫૫ નાં રોજ થયો હતો.

“મહદી (અ.) મારા ફરઝંદોમાંથી છે. તેનું નામ મારૂ નામ છે. તેમની કુત્રીયત મારી કુત્રીયત છે.” (રસુલે ખુદા સ.અ.૫)

ઈ.મહદી (અ.)ની વાતચીત, રીતભાત રસુલ (સ.અ.૫) જેવી છે.આપનો ચેહરો હ.ઈસા પયગમ્બર (અ.) જેવો છે. (ઈ.ગાએબ અ.પેજ નં ૫ થી ૮)

મકરણ - ૨

ઈ.મહદી (અ.સ.)નાં બાળપણનાં પ્રસંગો

કામીલબીન ઈબ્રાહીમથી ઈમામ અ.સ.ની મુલાકાત

આલીમે દીન કામીલ બીન ઈબ્રાહીમ લખે છે, કે “હું એક વખત ઈ.હસન અસ્કરી (અ.સ.) ની મુલાકાત કરવા સામરરા શહેરમાં તેમના ઘરે ગયો અને એક દરવાજા પાસે બેસી ગયો. તે દરવાજા પર એક પડદો લટકતો હતો. એટલામાં હવાનાં એક ઝાપટાથી પરદો જરા ઉંચો થયો. અને મે ખુબસુરત બાળકને જોયા અને તેમની વચ લગભગ ચાર વર્ષની હતી. મારી અજાયબી વચ્ચે તેમણે મારૂનામ લઈ મને બુમ પાડી કે ઓ કામીલ !.આ વખતે મારા રૂવેરૂવાં ઉભા થઈ ગયા. એટલે મે તરત જ જવાબ આપ્યો કે લબ્બેક મારા મોલા.તે પછી તેમણે મારા બધા સવાલોનાં જવાબ આપ્યા, છતાં હું બેઠો રહ્યો. તેથી ઈ.હસન અસ્કરી (અ.સ.) એ મને પૂછ્યું કે તમે શા માટે બેઠા છો ? તમારી હાજત પુરી થઈ છે. તેથી હું તરત જ ચાલતો થયો.” (ઈ.ગાએબ અ.પેજ.નં.૯)

મકરણ - ૩

એહમદ બીન ઈરહાક સાથે મુલાકાત

એક વખત એહમદ બીન ઈરહાક ઈ.હસન અસ્કરી (અ.સ.) પાસે આવ્યા તેઓ જાણવા ઈચ્છતા હતા કે આપના વસી કોણ છે ? પરંતુ તેઓ

પૂછે તે પહેલા જ ઇ.હસન અસ્કરી (અ.સ.) ફરમાવ્યું કે “એ એહમદ જ્યારે ખુદાએ આ જમીનને પેદા કરી ત્યારે હ.આદમ (અ.)ને હુજજત અને રહેનુમા (હાદી) બનાવીને મોકલ્યા. વળી આ જમીન કોઈ દિવસ હુજજતે ખુદાથી ખાલી નથી રહી. ખુદા પોતાની હુજજતને કયામત સુધી રાખશે. તેના જ વસીલાથી મુસીબતો દુર થાય છે, વરસાદ વરસે છે. જમીનો બરકત આપે છે.” પછી એહમદ પૂછે છે: “યા ઇમામ તમારા પછી કોણ ઇમામ?” એવામાં ઇમામ અ.સ. ઘરમાં અંદર ગયા અને ત્રણ વર્ષનાં બાળકને તેડીને લાવ્યા, જેમનો ચહેરો પુનમનાં ચાંદ જેવો ચળકતો હતો. પછી ફરમાવ્યું “આ મારો પુત્ર મારા પછી ઇમામ થશે. તેનું નામ, કુત્રીયત રસુલનાં નામ કુત્રીયત પ્રમાણે છે. અને તે જમીન ઉપર ઇન્સાફ સમૃદ્ધિ ફેલાવશે અને ઝુલ્મો ફસાદને દુર કરશે, અને મારા પુત્રનો દાખલો મારી ઉમ્મતમાં જ.ખીઝર અને ઝુલ્કરનયન જેવો છે. તેમની ગયબતનાં સમયમાં ઘણી ખરાબીઓ પેદા થશે. ઘણા લોકો બેદીન થઈ જશે. પણ જેને ખુદા બચાવશે તેજ બચી શકશે અને તેજ લોકો ઇમામ પર ભરોસો અને ઇમાન ટકાવી રાખશે અને તેજ લોકોએ ખુદા પાસે તેમનો ઝુલ્મ જલ્દી થાય તેવી દુઆ માંગવી જોઈએ” ત્યારે એહમદ કહે છે કે મે પૂછ્યું કે “યા ઇમામ ! શું કોઈ એવી નિશાની છે, કે જેથી મારી આશા ઇમાન મક્કમ બને?” તે વખતે તે બાળકે (ઇ.મહદી અ.સ.)એ શીદીન અરબીમાં જવાબ આપ્યો, “અચ એહમદ તમને હક વસ્તુ મળી છે.પછી તેની અસરને શા માટે પૂછો છો? જ્યારે તમને વૃક્ષ મળી ગયું છે, તો પછી પડછાયા પાછળ શા માટે દોડો છો? જે કોઈ છે, તે હુ જ ઝમીન ઉપર બકીયતુલ્લાહ છું હું જ દુશ્મનાને ખુદાને નાબુદ કરીશ.” એહમદ કહે છે કે એ જવાબથી હું ખુશ થયો અને ઘરે પાછો ચાલ્યો ગયો.

બીજે દિવસે પાછો હું ઇમામ (અ.)ની ખિદમતમાં ગયો અને પૂછ્યું કે “યા ઇમામ આપે કાલે જે ખીઝર અને ઝુલ્કરનેનની વાત કીધી, તે હું નથી સમજ્યો” ઇમામ હસન અસ્કરી (અ.) એ જવાબ આપ્યો કે “તેમની (ઇ.મહદી અ.ની) લાંબી ગયબતનાં કારણે તેનો દાખલો ખીઝર અને ઝુલ્કરનેનનાં જેવો છે. મે પૂછ્યું કે શું તેમની ગયબત લાંબી થશે,આપ (અ.સ.) એ જવાબ આપ્યો. હા,ખુદાની કસમ તેમની ગયબત ઘણી લાંબી થશે અને ઘણા લોકો બેદીન થઈ જશે. પણ ખાસ શીઆઓનાં દીલમાં ઇમાન બાકી રહેશે.” (ઇ.ગાએબ અ.સ. પેજ.૯ થી ૧૧)

પ્રકરણ - ૪

સઆદ અને એહમદ બીન ઈસ્હાકથી મુલાકાત

સઆદ બીન અબ્દુલાહ, એહમદ બીન ઈસ્હાક એ લોકોમાંથી છે કે જેમણે ઈ.મહદી અ.ની મુલાકાત ઈ.હસન અસ્કરી અ.ના ઝમાનામાં કરી હતી.

એક વખત તેઓ બંને કુમ શહેરથી ઈ.હસન અસ્કરી અ.સ.ની મુલાકાત કરવા નીકળ્યા અને સામર શહેરમાં ઈમામ અ.નાં ઘરે પહોંચ્યા. તેઓ એ જોયું કે ઈમામ હસન અસ્કરી અ.સ. એક બેઠક પર બેઠા છે. અને તેમની જમણી બાજુ આપના ફરજંદ ઈ.મહદી અ.બેઠા છે. પછી, તેઓ બંનેએ એક લાંબો કાગળ જેમાં શીઆઓનાં સવાલો હતા, તેની ખીટમતમાં રજૂ કર્યા, અને બીજા હદીયા તથા તોહફા ઈમામ હસન અસ્કરી (અ.સ.)ની ખીટમતમાં રજૂ કર્યા. ઈમામ અ.સ.એ ઈ.મહદી અ.સ.ને કહ્યું કે “આ હદીયા અને તોહફા આપણા દોસ્તોએ મોકલ્યા છે.” જવાબમાં ઈ.મહદી અ.સ.એ કહ્યું કે “આ માલ આપણા માટે યોગ્ય નથી, કારણ કે તેમાં હલાલ અને હરામ બંને ભેગા છે.” ત્યારે ઈમામ અ.સ.એ કહ્યું કે “હલાલ અને હરામ માલને અલગ કરો અને હરામ માલ જેનો હોય તેને પાછો મોકલાવી દો.” ઈ.મહદી અ.સ.એ તે પ્રમાણે કર્યું અને પછી ઈ.મહદી અ.સ.એ પૂછ્યું કે “અય એહમદ પેલી ગરીબ વૃદ્ધ ઓરતે જે કપડાનો ટુકડો મોકલ્યો તે ક્યાં છે?” તેણે કહ્યું કે “હું ભુલી ગયો છું. હું તેથી ઘરે ગયો અને તે કપડાનો ટુકડો લઈ આવ્યો.” (આ કાપડાનાં ટુકડો તે ગરીબ ઓરતે પોતાની જાતે બનાવ્યો હતો અને ઈમામનાં માટે ભેટ મોકલ્યો હતો). પછી સઆદ બીન અબ્દુલાહએ પણ ૪૦ સવાલો પુછ્યા અને ઈ.મહદી અ. મે તે બધાના જવાબો આપ્યા (ઈ.ગાએબ અ.પેજ. ૧૨, ૧૩).

પ્રકરણ - ૫

ઈ.મહદી અ.સ.ની ગયબત

ગયબતનો અર્થ એવો નથી કે ઈમામ અ.સ.કોઈ જગ્યાએ છુપાઈ ગયા છે, પરંતુ ઈમામ અ.સ.આ જમીન ઉપર જ છે. દર વર્ષે હજનાં મોકા ઉપર હજ કરવા પણ આવે છે. ઈમામ અ.સ. આપણને જુએ છે, અને ઓળખે પણ છે, પરંતુ આપણે ઈમામ અ.સ.ને ઓળખી શકતા નથી. (આપણી આંખ પર પરદો છે કે આપણે ઈમામ અ.સ.ને જોઈ શકતા નથી.) ઘણા મુખ્લીસ અને મુતકી લોકોને ઈમામ અ.ની મુલાકાત થાય છે. તેઓ ઈમામ અ.સ.ને જુએ છે, પરંતુ ઓળખી શકતા નથી.

ઈ.ઝમાના અ.સ. ગયબતમાં હોવા છતા પણ આપણને તેમનાથી ફાયદો મળે છે. રસુલ ખુદા સ. કરમાવે છે, કે “જે રીતે વાદળ પાછળ છુપાયેલા સુરજથી ફાયદો મળતો રહે છે. તે રીતે ઈમામ અ.સ.ની ગેબતમાં તેમનાથી ફાયદો મળે છે.” (ઈ.ગાએબ અ. પેજ. ૧૩૦).

પ્રકરણ-૬

ગયબતે સુગરા

ઈ.મહદી અ.સ. આપના પિતાની વફાત બાદ ૧૦ મી શવ્વાલ હિ.સ. ૨૬૦ માં ગાએબ થયા. ત્યાર થી ગયબતે સુગરાની શરૂઆત થઈ. આ સમયગાળો ૬૯ વર્ષનો હતો. જેમાં આપના ચાર નાએબ હતા. આ નાએબોને નવ્વાબે ખાસ કહે છે. જેના વસીલાથી શીઆઓ ઈમામ અ.સ.નાં સંપર્ક માં રહેતા. આ ચાર નાએબોના નામ નીચે પ્રમાણે છે.

- (૧) ઉસ્માન બીન સઈદ (અ.ર)
- (૨) મોહમ્મદ બીન ઉસ્માન (અ.ર)
- (૩) અબુલકાસીમ હુસૈન બીન રવ્હ નવબખ્તી (અ.ર)
- (૪) અલી બીન મોહમ્મદ સૈયમુરી (અ.ર.)

૧૫ મી શાબાન હિ.સ. ૩૨૯માં ચોથા નાએબની વફાત થઈ ત્યાર પછી ગયબતે કુબરાની શરૂઆત થઈ, જે હજી સુધી ચાલુ છે.

(ઈ.ગાએબ અ. પેજ. ૧૩૦)

પ્રકરણ-૭

ઈ.મહદી અ.ની તુલે ઉમ્મ

કન્તાવી પોતાની તફસીર ભાગ-૧ માં લખે છે કે એટલાટીક મહાસાગરમાં એક ટાપુ છે. તેમાં ઓરૂટાવા નામનું શહેર છે. તેમાં એક વિચિત્ર વૃક્ષ છે. જેનું નામ અજદર છે. તેનું થડ દસ માણસો નાં હાથની લંબાઈ જેટલું પહોળું છે. ઝાડ હજી ટાપુ પર મૌજુદ છે. જાણકારોનાં મત પ્રમાણે આ વક્ષ જ્યારે પહેલો માણસ દુનિયામાં જન્મ્યો હશે ત્યારનું છે અને શોધ કરવાથી ૫૦૦૦ વર્ષની ઉમ્મનાં વૃક્ષો જોવા મળ્યા છે. અગર વૃક્ષોને અઘાહ આટલી લાંબી આયુષ્ય આપી શકે, તો ઈ.મહદી અ.સ.ને લાંબી ઉમ્મ આપે તો તેમાં નવાઈ પામવા જેવું નથી.

દુનિયાનાં ૯૦ કરોડથી વધારે મુસલમાનો માને છે, કે ઈસા અ.સ. હજી જીવતા છે, અને તેમની ઉમ્મ ૨૧૦૬ વર્ષ કરતા વધારે છે, ખીઝર અ. જે હ.ઈબ્રાહીમ અ. નાં ઝમાનાથી જીવતા છે. જેમની વય ૪૦૦૦ વર્ષ કરતા વધારે છે. ઈલ્યાસ નબી પણ હજી જીવતા છે.

હ.ઈદરીસ નબી, હ.નુહ અ.નાં ઘણા વર્ષો અગાઉથી આસમાન ઉપર ગયા અને હજારો વર્ષોથી જીવતા છે. લુકમાને હકીમ ૩૦૦૦ વર્ષ સુધી જીવ્યાં. શયતાન જે આદમ અ.નાં સમયથી હજુ જીવંત છે.

કાદીરે મુલ્લક અઘાહ ત.એ ખીઝર અ.,હ.ઈદરીસ અ.,હ.ઈસા અ.સ.ને લાંબુ આયુષ્ય અતા કરી જીવંત રાખ્યા છે.તે જ અઘાહ ત.ઈ.મહદી અ.સ.ને લાંબુ આયુષ્ય આપે તેમાં આશ્ચર્ય ન પામવું જોઈએ.

લોકો શયતાનની તુલે ઉમ્મને કબુલ રાખે છે, કે જે લોકોને ગુમરાહ કરે છે, અને ઈ.મહદી અ.ની તુલે ઉમ્મમાં શક કરે છે,કે જે લોકો માટે હાદી (માર્ગદર્શક) હિદાયત આપનાર છે.

હ.ખીઝર અ.અને હ.ઈલ્યાસ અ. આ જમીન ઉપર ૪૦૦૦ થી ૫૦૦૦ વર્ષથી જીવતા છે, જે ઈ.મહદી અ.સ.ની તુલે ઉમ્મની સાબિત રૂપે દલીલ છે. (ઈ.ગાએબ અ. પેજ.૧૦૮ થી ૧૧૦)

મકરણ - ૮

મો.અબ્દુલ હમીદથી ઈમામ અ.સ.ની મુલાકાત.

દારૂલ ઈકબાલ નામની કિતાબમાં મો.અબ્દુલ હમીદ કઝયેનીનાં બારામાં એક પ્રસંગ લખેલો મોજુદ છે. મો અ.હમીદ મારા દોસ્ત હતા. શબે જુમ્આ મજલીસે અઝાએ સચ્ચદુશ્શોહદા મારે ત્યાં આવીને કરતા, અને નજફથી કરબલા કિયારત માટે ચાલીને જતા. હિજરી સન.૧૨૬૪ માં તેઓ વફાત પામ્યા.

બુધવારની રાતે જ્યારે હું મસ્જીદે અથવા રસ્તામાં જતો ત્યારે તેઓને ત્યાં જરૂર જોતો અથવા રસ્તામાં તેઓની સાથે મુલાકાત થઈ જતી. તેનાથી હું સમજી ગયો કે તેઓ પણ મસ્જીદે સહલામાં આમાલ કરવાના પાબંદ છે. એક વખત મે પૂછ્યું કે “તમે મસ્જીદે સહલામાં રાત પસાર કરો છો, તેનું કોઈ કારણ છે?” કહેવા લાગ્યા કે “પહેલી વાત તો એ કે મારા પર કર્ઝ નો ઘણો બોજ વધી ગયો હતો. જેનાથી હું ખુબ ચિંતામાં અને પરેશાનીમાં હતો. એક રાત્રે સ્વપ્નમાં મેં એક બુઝુર્ગવારને જોયા.” તેઓએ મને કહ્યું કે “મસ્જીદે સહલા જાઓ. મેં તેના પર અમલ કર્યો અને બુધવાર ની રાતો મે મસ્જીદમાં પસાર કરી કે બિલકુલ મારૂ તમામ કર્ઝ અદા થઈ ગયું કે જેની મને ઉમ્મીદ ન હતી. આ અમલની અસર જોઈને મે ૪૦ શબે બુધ મસ્જીદે સહલામાં પસાર કરવાનો ઈરાદો કર્યો કે કદાચ ઈ.હુજજત (ઝમાના) અ.સ.ની મુલાકાત થઈ જાય અને હું નિયમિત રીતે શબે બુધ મસ્જીદે સહલામાં જતો.”

“હું ઈબાદતથી ફારીગ થઈ મસ્જીદની અગાસી ઉપર આરામ માટે જતો અને રાતનાં છેલા પહોરમાં નમાઝે શબ અદા કરતો. આ રાતે પણ આમ જ થયું. આમાલ બજાવીને અગાસીમાં સુઈ ગયો કે એક માણસે આવીને મને જગાડ્યો અને કહ્યું કે શાહઝાદા તશરીફ લાવ્યા છે. અગર મુલાકાત કરવા યાહતા હો તો ચાલો.” મેં જવાબ આપ્યો “શાહઝાદાથી મારે શું કામ?” આ સાંભળીને તે માણસ ચાલ્યો ગયો, પરંતુ હું ઉભો થયો અને મસ્જીદનાં સહેનમાં નજર કરી તો જોયું કે મસ્જીદ પ્રકાશિત છે. અમુક લોકોની વચ્ચે એક સાહબ નમાઝ અદા કરી રહ્યા છે. તે વખતે હું તેમ સમજ્યો કે અજમનાં શાહઝાદામાંથી કોઈ શાહઝાદા હશે. અને નજરથી આ મસ્જીદમાં રાત વિતાવવા આવ્યા હશે. આમ વિચારીને હું ફરી સુઈ ગયો. પરંતુ પછી મને વિચાર આવ્યો કે દિવા વગર આ સમયે અહીં આવી રોશની અને ઈબાદતનો આ અદાંઝ આ વાતો કોઈ શાહઝાદા માટે ન હોય હું નવાઈની સાથે ઉભો થયો અને મસ્જીદનાં સહેનમાં જોયું તો ન રોશની હતી, અને ન લોકોનો નાનકડો સમુહ અને ન તે શાહઝાદા. તેથી હું સમજી ગયો કે તે શાહઝાદા બીજુ કોઈ નહીં, પરંતુ મારા મૌલા અને આકા હ. હુજ્જત (મહદી) અ.સ. હતા. હું મારી બદકિસ્મતી પર અફસોસ કરતો રહ્યો કે મને ઈમામ અ.સ.ના ખિદમતમાં હાજર થવાની ખુશનસીબી ન મળી. સવારે રડતો રડતો નજર આવ્યો, પરંતુ મેં આ અમલને ન છોડ્યો અને બરાબર શબે બુધ મસ્જીદે સહલામાં ઈબાદત આમાલ બજાવી લાવતો.

એક વખત મસ્જીદમાં અવ્વલે વકત નમાઝે સુબ્હ પઢીને નજર જતો હતો. અચાનક એક અરબ માણસે મારી પાછળથી આવી મને સલામ કરીને કહ્યું, “મૌ. અબ્દુલ હમીદ! તમે સાહેબુલ અમ્મ (ઈ.ઝમાના) અ.સ.ની ઝિયારત કરવા ઈચ્છો છો?” મને નવાઈ લાગી કે આ માણસને હું ઓળખતો નથી અને તે મારૂ નામ લઈને મારી સાથે વાત કરે છે, પરંતુ મેં તરત જ જવાબ આપ્યો કે “મારૂં નસીબ આપું કયાં?” તેણે એક તરફ ઈશારો કર્યો અને કહ્યું કે “તેઓ હઝરત (ઈ.મહદી અ.સ.) છે, અને નજર જઈ રહ્યા છે, અને બચઅત કરી લો.” હું તેમની તરફ ગયો અને જોયું પરંતુ હું મુંઝવણમાં મુકાય ગયો કે શું કરું?

અગર બચઅત કરું અને તેઓ હઝરત (ઈ.ઝમાના) અ.સ. ન હોય તો? અને બચઅત ન કરું અને તેઓ ઈ.ઝમાના અ.સ. હોય તો કેટલો ગઝબ થાય? આ મુંઝવણમાં મને વિચાર આવ્યો કે હું તેમને અંબીયા (અ.મુ.સ)

નસ્સ, અમાનતોનાં બારામાં સવાલ કરીશ. તેમના જવાબથી મને ખબર પડી જશે. ફરી દિલમાં વિચાર આવ્યો કે નજફ જઈ રહ્યા છે, તો બહેતર છે કે હું ખામોશ રહું અને નજફ પહોંચીને પછી સવાલ કરીશ. પછી મેં આજુબાજુ નજર કરી તો કોઈ ન દેખાયું. ન તે અરબ કે ન તે સાહબ (ઇ.ઝમાન અ.સ.). પછી મે સમજી લીધું કે મે જે કાંઈ જોયું તેનાથી વધારે મારી કિસ્મતમાં કાંઈ નથી (ઇરફાને ઈમામત કિસ્સો. ૧૬).

પ્રકરણ - ૯

દુઆએ કુમૈલ પઢનારને ઈમામ અ.સ.ની મુલાકાત.

કિતાબ “જન્નતુલમઆવા” માં છે, કે આલીમેદીન, મુત્તકી, સૈયદ, મોહમ્મદ ફતીફી ખુબજ પરહેઝગાર બુખુર્ગ હતા, અને એહલેબૈત અ.મુ.સ ની મોહબ્બતના દરીયામાં ડુબેલા હતા અને મોટાભાગનો સમય એહલેબૈત (અ.મુ.સ)નાં ઝિક્કમાં પસાર કરતાં. શાયર અને આલીમ એવા કે ઈલ્મી બાબતોને પણ મરસીયા રૂપે સનદ સાથે પેશ કરતાં અને આ જ રીતે ખુબ સરસ રજુઆત સાથે ઝિક્કે મસાએબ સુધી પહોંચી જતા અને મજલીસ માતમ બની જતી. તેઓએ એવા કસીદા મરસીયા બયાન કર્યા હતા કે જે લોકોની ઝબાન ઉપર યાદ થઈ ગયા હતા. અને એવા સાલેહ અને મુત્તકી આલીમ હતા કે શૈખ અદામાં અબ્દુલ હુસૈન તેહરાની (ર.અ.) પણ તેઓને પ્રશંસા સાથે યાદ કરતા.

સૈયદ મોસૂફનાં આ પ્રસંગને જલીલુલ કદ્ર આલીમ મુદ્દા મોહસીન ઈરફાની બયાન કરે છે કે એક ઝમાનામાં મે શબે જુમ્આ મસ્જીદે કુફા જવાનો ઈરાદો કર્યો. જ્યારે કે રસ્તામાં લુંટારાનો ભય લાગતો હતો. મારી સાથે મારો એક તાલીબે ઈલ્મ (સ્ટુડન્ટ) હતો. જ્યારે અમે મસ્જીદે કુફામાં દાખલ થયો તો મસ્જીદમાં એક શખ્સ સિવાય કોઈ ન હતું. અમે મસ્જીદનાં આદાબ બજાવી લાવ્યાં. સુરજ ડુબતી વખતે અમે મસ્જીદના દરવાજા બંધ કરી દીધા. અંદર થી ઈંટ પથ્થર રાખી દીધા કે જેથી બહારથી ખુદી ન જાય. ત્યાર પછી અમે નમાઝ પઢવા લાગ્યા, નમાઝ પઢ્યા પછી અમે બંને મકામે દકતુલકઝામાં કિબ્લા તરફ બેસી ગયા અને ત્રીજો શખ્સ જે બાબુલફીલની નજદીક મોટા અવાજે દુઆએ કુમૈલ પડવામાં મશગુલ હતો. અચાનક અમે જોયું કે એક જલીલુશાન શખ્સીયત મસ્જીદનાં બંધ દરવાજા તરફથી અંદર આવી રહી છે. જેમણે એહલે હેજાજનાં કપડા પહેર્યા હતા. તેમની હૈબત અને જલાલતથી અમારા હૌશ ઉડી ગયા. તેઓ અમારી નજદીક આવ્યા

અને અમને સલામ કરી, જેનાથી મારો સાથી બિલકુલ બેકાબુ થઈ ગયો. મે મુરકીલથી મારી જાતને સંભાળી અને સલામનો જવાબ આપ્યો. જ્યારે તેઓ મસ્જીદમાં દાખલ થયા અને પછી અમારી નજરોથી ગાએબ થઈ ગયા ત્યારે અમારા દિલનાં ઘબકારા ઓછા થયા અને હોશ આવ્યો, તો આપસમાં પુછવા લાગ્યા કે તેઓ કોણ હતા? અને ક્યાંથી આવ્યા? આ ગભરાહટમાં અમે ઉભા થયા અને દુઆએ કુમૈલ પઢનાર તરફ ગયા અને જોયું તો તે શખ્સે પોતાના કપડા ફાડી નાખ્યા હતા અને ખુબ જ બેચેની સાથે રડી રહ્યા હતા. અમે તેને તેની આ હાલતનાં બારામાં પૂછ્યું, તો તેણે કહ્યું, કે “હું ૪૦ શબ્દોના સાથે અહીં આવું છે, કે જેથી વલીએ અસ્ત ઈ.ઝમાના અ.સ.થી મુલાકાતનું સદ્ભાગ્ય નસીબ થાય. આજે ૪૦મી રાત હતી. જેના નતીજામાં જે કાંઈ થયું તે તમે જોયું. હુ દુઆ પઢવામાં મરગુલ હતો, કે મે જોયું કે મારી નજદીક ઈમામ અ.સ.આવ્યા અને ફરમાવ્યું “ચી મી કુની” એટલે કે શું કરો છો? જેનો હું જવાબ ન આપી શક્યો, અને પછી હઝરત ચાલ્યા ગયા.” આ વાત સાંભળીને અમે દરવાજા તરફ ગયા. જોયું તો દરવાજો તે જ રીતે બંધ છે, પછી અમે ખુબ જ ખુશી સાથે અદાહ (ત.)નો શુક્ર અદા કર્યો કે ક્રિયારતે (ઈ.ઝમાના અ.સ.)ની બેઅમત મળી ગઈ. (ઈરફાને ઈમામત કીસ્સો ૧૭).

મસ્દર - ૧૦

સૈયદ બહરૂલ ઓલુમ (અ.ર.)થી ઈ.મહદી અ.સ.ની મુલાકાત

હિદામાં શેખ અલી નામનાં મોઅમીન વેપારી હતા. તેઓ બયાન કરે છે, કે એક દિવસ હિદાનાં મહાન મુજતહીદ આગા સૈ.બહેરૂલ ઓલુમ (અ.ર.)ની મુલાકાત માટે હું સવારનાં ભાગમાં મારા ઘરેથી નીકળ્યો. રસ્તામાં સૈ.મોહમ્મદની કબ્ર આગળ પહોંચ્યો. મે જોયું કે એક બુઝુર્ગ કબ્ર આગળ ઉભા રહીને ફાતેહા પઢતા હતા. તેઓનો ચેહરો નુરાની અને તેઓ અરબસ્તાનનાં લાગતા હતાં. હું તેમને જોઈ ફાતેહા પઢવા ઉભો રહ્યો. તે પછી મે તેમને સલામ કરી. તેમણે સલામનો જવાબ આપ્યો પછી ફરમાવ્યું કે “તમે સૈ.મહદી (બહેરૂલ ઓલુમ)ની ક્રિયારત માટે જાવ છો?” મેં કહ્યું “હા.” તેમણે ફરમાવ્યું, “ચાલો હું પણ તેમને મળવા જાવ છું.” રસ્તામાં ચાલતા તેમણે કહ્યું કે “અચ અલી, તમે દિલગીર ન થાવ. તમોને વેપારમાં ઘણી નુકશાની થઈ. માલ ટોલતની એજ હાલત છે, સદા રહેતી નથી. પરવરદિગાર તમારી મદદ કરશે. તમારા ઉપર હજ વાજીબ હોવા છતાં તમે

ગયા નહીં. તમોને ફરીવાર ટૉલત મળશે. ચિંતા નહીં કરો.” મેં મનમાં વિચાર્યું કે મને થયેલી નુકશાની ની ખબર આટલી બધી ફેલાઈ ગઈ કે આ અજાણ્યા માણસને પણ ખબર પડી ગઈ. પછી મેં તેમને કહ્યું. અલ્હમ્દી લિલાહ ખુદાની જેવી મરજી.

એટલીવારમાં અમે મુજતહીદ સૈ. બેહરૂલ ઓલુમનાં ઘર આગળ આવ્યાં. હું ઉભો રહ્યો અને તેમને પ્રથમ ઘરમાં દાખલ થવા વિનંતી કરી. તેમણે ફરમાવ્યું અના સાહેબુદદાર હું ઘરનો માલિક છું. (ઇ.ઝમાના અ.સ.નો એક લકબ સાહેબુદદાર છે.) પછી મારો હાથ પકડી પ્રથમ મને ઘરમાં દાખલ કર્યો, તે પછી પોતે દાખલ થયા.

તે ઘરમાં એક મોટા ઓરડામાં મંત્રેસો હતો, અને તાલીબે ઈલ્મ વિદ્યાર્થીઓ રાહ જોતા બેઠા હતા. એક ખાલી બેઠક આગા મુજતહીદ માટે હતી. તે બેઠક ઉપર તે બુઝુર્ગવાર બેઠા. તે બેઠક ઉપર કિતાબો હતી. તેમાંથી મુજતહીદ સાહેબની હાથની લખેલી એક કિતાબ લઈ વાંચવા લાગ્યા અને હાજર રહેલા વિદ્યાર્થીઓને સંબોધીને ફરમાવ્યું, આ કેવી ઉપયોગી કિતાબ છે. શરાએ-મસાએલનાં બારામાં કેવી ઉમદા દલીલો લખેલી છે.

આગા મુજતહીદ પોતાના રૂમમાંથી બહાર આવ્યા જોયું કે એક બુઝુર્ગવાર તેમની બેઠક ઉપર બેઠા છે. આગાને જોઈને તેઓ ઉભા થઈ ગયા. પરંતુ આગાએ તેમને રોકીને કહ્યું કે આપ તે જ જગ્યા પર બેસો. પછી આગા તે બુઝુર્ગવારની સામે અદબથી બેસી ગયા.

મેં ઘણું ચાહ્યું કે તેમને પૂછું કે આપ કોણ છો? અને ક્યાંથી આવ્યાં છો? પરંતુ મારી હિંમત ન થઈ. મેં વિદ્યાર્થીઓને હંમેશાની માફક શીખવવાનું શરૂ કર્યું અને એક મસઅલાનાં બારામાં ખુલાસો સમજાવવા આપતો હતો. અને તે બુઝુર્ગવારે તે મસઅલા વિશે પોતાના વિચારો દર્શાવ્યાં, જાણે મોતી ખરતા હોય તેવી મીઠાશથી એવી ઉમદા દલીલો સંભળાવતા હતા, કે જે મેં ક્યારેય સાંભળી ન હતી. વચમાં એક જાહીલ વિદ્યાર્થીએ તે બુઝુર્ગવારને કહ્યું, તમે આ મસઅલામાં શું સમજી શકો છો? તે બુઝુર્ગવાર મોં મલકાવીને ચુપ રહ્યા.

તે પછી તેમણે પાણી લાવવા માટે કહ્યું, એક નોકર અંદરનાં ભાગથી એક મોટા કુંજામાંથી પાણી ભરવા લાગ્યો. તે બુઝુર્ગવારે ફરમાવ્યું કે “તે પાણી નજીસ છે. તેમાં મરેલું જાનવર પડ્યું છે. માટે બીજા કુંજામાંથી પાણી ભરી લાવો.” પાણી આવ્યું. તેમણે પીધું. ત્યાર પછી મેં પૂછ્યું કે “આપ

કયાંથી આવો છો?” તેમણે કહ્યું કે “સુલેમાનીય્યાહ ગામથી.” મે પૂછ્યું “ત્યાંથી ક્યારે રવાના થયા હતા.” તેમણે કહ્યું કે “ગઈ કાલે ત્યાંથી રવાના થયો. અને ત્યાં નજીબપાશા સરકારી ફોજે સુલેમાનીય્યાહ કબ્જે કર્યું છે. અને ત્યાના બળવાખોર હાકીમને કેદ કરીને લઈ ગયા છે. અને તેની જગ્યાએ અબ્દુલા પાશાને હાકીમ બનાવ્યા.” મને વિચાર થયો કે સુલેમાનીય્યાહથી હિદાનો રસ્તો દસ દિવસનો છે, તેથી અગાઉ કોઈ આવી શકે નહીં. તેમજ હિદાના હાકીમને કે કોઈને તેની ખબર ન પડી, છતાં હું ચુપ રહ્યો.

તે બુઝુર્ગવાર જવા માટે ઉભા થયા. હું તેમને દરવાજા સુધી વળાવવા. ગયો અંદર પાછો આવીને મે વિદ્યાર્થીઓને કહ્યું કે “હિદાથી સુલેમાનીય્યાહનું અંતર દસ દિવસનું છે, છતાં તેમણે કહ્યું કે ગઈ કાલે રવાના થયો. તે વિશે કોઈએ કંઈ કહ્યું નહીં. વિદ્યાર્થીઓએ કહ્યું કે શા માટે આપે તે વિશે ન પૂછ્યું. તે વખતે મને હોશ આવ્યો. મે કહ્યું જાઓ દોડો તે બુઝુર્ગવારની તપાસ કરો. મને ખાત્રી છે, કે તેમને ફરીવાર નહીં જોઈ શકશો. બેશક તેઓ આપણા ઝમાનાનાં ઈમામ અ. સ. હતા.

પાછીનો કુજો અંદર હતો, છતાં ફરમાવ્યું કે તેમાં મરેલું જાનવર છે. અને નોકરે જોયું તો તેમાં ગરોળી મરણ પામેલી હતી. વળી મસઅલાનાં બારામાં તેમનું બચાન એવું હતું કે જાણે મોતીઓ ખરતા હોય. જે કોઈ વખત સાંભળ્યું ન હતું. તે વખતે શોખ અલીએ રસ્તામાં તેમનાં વેપારની નુકશાની અને હજ માટે નહીં ગયાની તેને ખબર આપી. તેથી બધાને ખાત્રી થઈ ગઈ કે તે બુઝુર્ગવાર આકા એ દો-જહાન ઈ. ઝમાના હ. હુજજત (ઈ. મહદી અ. સ.) હતા. દસમાં દિવસે હિદાના હાકીમને સુલેમાનીય્યાહ ફતેહ થવાનાં સમાચાર મળ્યા. તેથી અમોને વધુ ખાત્રી થઈ અને ઈ. ઝમાના અ. સ. ની ઝિવારત નસીબ થવા માટે ખુદાનો શુક બજાવી લાવ્યાં. (ઈ. ઝમાન ઈ. મહદી અ. પેજ. નં. ૨૫૪ થી ૨૫૮.)

મકરણ - ૧૧

અંબીયા વયગંભરોની ગયબત.

શોખ સદૂક (અ. સ.) ને ગયબત ઉપર કિતાબ લખવા કહ્યું.

શોખ અબુ જઅફર મુહમ્મદ ઈબ્ને અલી બાબવયહ, જે શોખ સદૂકના લકબથી મશહૂર છે. તેમણે કહ્યું કે એક વેળા મને શોખ નજમુદીન અબુ સઈદ મોહમ્મદ ઈબ્ને હસને ઈમામે ઝમાન હ. મહદી અ. સ. ની ગયબતના બારામાં

એક કિતાબ લખવાનું કહ્યું, મેં કહ્યું, “જ્યારે હું મારા વતન તેહરાન (ઈરાન) પહોંચીશ ત્યારે લખીશ.”

હું મારા વતન તેહરાન પહોંચ્યો, પરંતુ મારા બચ્ચાઓની અને બીજી બાબતોની ચિંતામાં હતો. તેથી તે કિતાબ લખી નહીં શક્યો. એક વેળા રાતના સ્વપ્નમાં મેં જોયું કે હું મક્કા મોઅઝઝમા પહોંચ્યો અને ખાનએ કાબાનું તવાફ કરતો હતો. સાતમા તવાફમાં હતો અને હજરે અસ્વદને બોસો આપી “અમાનતી અદદયતુહા” કહ્યું એટલી વારમાં ખાનએ કાબાના દરવાજા આગળ મેં એક બુઝુર્ગવાર નુરાની ચેહરાના વ્યક્તિ જોયા. મારા દિલમાં થયું કે તે બુઝુર્ગવાર મારા ઈમામ છે. મેં સલામ કરી. તેમણે જવાબ આપીને ફરમાવ્યું, “તમે શા માટે ગયબત વિષય ઉપર કિતાબ લખતા નથી.” મેં અરજ કરી ગયબતના બારામાં મેં ઘણું લખ્યું છે. ફરમાવ્યું નહીં, હવે એક કિતાબ લખો અને તેમાં થઈ ગયેલા પયગંબરોની ગયબતનું બયાન લખો.

હું સ્વપ્નમાંથી જાગ્યો. સ્વપ્નનું યાદ આવતાં હું ઘણું રડ્યો અને દુઆ માંગતો રહ્યો. પછી ફઝરની નમાઝ પડ્યો. અને તેજ દિવસે ઈમામે ઝમાના હ.મહદી અ. સ.ની ગયબતની કિતાબ લખવાનું શરૂ કરી દીધું. (ઈ.ઝમાના હ.મહદી અ.સ. પેજ ૧૨૨, ૧૨૩)

મકરણ - ૧૨

હ.મુસા પયગંબરની ગયબત.

શેખ સદુક (અ.ર.) હ.ઈમામ ઝયનુલ આબેદીન અ.થી રીવાયત લખે છે કે હ.યુસુફ પયગંબરે પોતાની વફાતથી અગાઉ, પોતાના કુટુંબ અને શિઆઓને એકઠા કરી પોતાના મરણ પછી જે બનાવો બનશે, તેની તેઓને ખબર આપતાં ફરમાવ્યું કે તમોને ઘણી મુસીબતો ફીરઓનના વખતમાં સહન કરવી પડશે. તમારા મરદોને ગુલામ બનાવી કતલ કરાશે, તમારી ઓરતોના પેટ ચીરવામાં આવશે અને પેટમાં બાળક હશે, તેને ઝબ્હ કરશે. તે પછી પરવરદીગાર લાવી બીન થઅકુબના ફરઝંદ હ.મુસા અ.ને જાહેર કરશે, જે ઘઉંવર્ણા અને લાંબા કદના હશે.

બની ઈસ્રાઈલે ચારસો વરસ સુધી ફીરઓનના ઝમાનામાં આફત, મુસીબત ઉપર સબ્લ કરી, તે સમયમાં અંબીયા અવ્સીયા ગાયબ રહ્યા, અને તેઓ હંમેશા ફરજ અને મુસાના ઝુહુર માટે રાહ જોઈ દુઆ કરતા રહ્યા.

તે લાંબી મુદત પછી તેઓને હ.મુસાના પેદા થવાની ખુશ ખબરી મળી.

તેથી તેઓ આશાવંત બન્યા. તેઓમા એક આલીમ પરહેઝગાર હતા. તે હમેશા પોતાની કોમને ઝુહુર અને ફરજની હકીકતો સંભળાવી દીલાસો આપતા હતા. પણ ફીરઝોનની સખત સતામણી અને ઝુલ્મના કારણે તે આલીમ જંગલ તરફ પહાડોમાં આશરો લઈ છુપાઈ ગયા. જ્યારે ફીરઝોને બની ઈસ્રાઈલ ઉપર સખત ઝુલમ કરી તેઓ પાસેથી ભારે લાકડા અને પત્થર ઉપડાવતો હતો, ત્યારે તેઓએ તે આલીમને પયગામ મોકલ્યો, કે હવે અમારી મુસીબતોની હદ આવી ગઈ. તમે હતા ત્યારે તમારી વાતોથી અમને સાંત્વન અને દીલાસો મળતો. હવે આવો અને અમારા દુઃખોમાં ભાગ લઈ ફરજ ક્યારે મળશે તેની હકીકત જણાવો.

તે આલીમે તેઓને જંગલ બીયાબાનમાં જ્યાં પોતે રહેતા હતા ત્યાં તેડાવ્યા. બની ઈસ્રાઈલમાંથી અમુક માણસો તેમને મળવા ગયા. તેઓ આલીમ પાસે ફરજની વાતો કરતા હતા, અજવાળી રાતનો સમય હતો, તે આલીમે તેઓને બશારત આપી કે હવે ફરજ બહુ નજીક છે. તેઓ ગુફતગુમમાં હતા. એટલી વારમાં તેઓએ જોયું કે એક નુરાની ચેહરાના લાંબા કંઠના જવાબ તેઓની સામે હાજર થયા. તે આલીમ હ.મુસા અ.સ.ની નિશાનીઓની વાકેફ હતા. તેથી ઓળખી લીધા અને ખુદાના શુકના સીજદામાં જુકી પડતા, સીજદાથી ઉઠી હ.મુસાના પગના બોસા લઈ પોતાના દુઃખોનું વર્ણન કરી ખુબ રડયા. હઝરતે તેઓને દીલાસો અને ફરજની વધામણી આપી કે હવે નજીકમાં ફરજ મળશે અને ફરી નજરથી ગાયબ થયા અને મદાયન તરફ હ. શોઅયબના મકાન તરફ ગયા અને તેમની દીકરી સાથે દસ વરસની ખીદમત કરવાની શરતે નિકાહ કર્યા.

હ.મુસા અ.ની પહેલી ગયબત, ગયબતે સુગરા માફક હતી. હવે બીજી ગયબત થઈ. બની ઈસ્રાઈલોની મુસીબતોમાં વધારો થતો રહ્યો અને તેઓની ધીરજ ખુટી ગઈ. તેથી અમુક મુદત (દસ વર્ષો) પછી ફરીવાર તેઓ તે આલીમના રહેઠાણ તરફ ગયા. તેઓ તે આલીમ સાથે બેસી પોતાના દુઃખો અને ફરજની વાતો કરતા હતા. તે આલીમે કહ્યું, “મને પરવરદીગાર તરફથી જણાવવામાં આવ્યું છે કે હવે ચાલીસ વર્ષ પછી ફરજ થશે. તેઓને શુકના કારણે વીસ વર્ષ મુદતમાં ઘટાડો કર્યો.” તેની ખબર ખુદાના તરફથી તે આલીમને તેજ વખતે કરવામાં આવી. તે આલીમે તેઓને કહ્યું, “તમારા શુક અને સબ્રથી અદાહ તઆલાએ વીસ વર્ષો ઘટાડયા.” તેઓએ કહ્યું “દરેક પ્રકારની નેઅમતો ખુદાની તરફથી છે.” તેથી ફરીવાર તે આલીમને

પ્રેર્ષા થતાં તેઓને જણાવ્યું કે “હવે પરવરદીગારે બીજા દસ વર્ષ ઘટાડયા.” તેઓએ કહ્યું કે “દરેક પ્રકારની બલા મુસીબત ખુદા સિવાય કોઈ ટાળી શકતું નથી.”

એટલી વારમાં તેઓએ જોયું કે હ.મુસા અ.તેઓની પાસે હાજર થયા. સઘળાઓ પ્રથમ શુકલા સીજદામાં જુકી પડયા. સીજદાથી માથું ઉંચું કરી હ.મુસા અ.ના પગોને બોસા આપ્યા. હઝરતે તેઓને ખુશ બહરી આપી કે હવે મને જાહેર થઈ ફીરઓન પાસે જવાનો હુકમ થયો છે. તમે સઘળા વીખરાઈ ચાલ્યા જાઓ. તે પછી હુ.મસા અ. ફીરઓનની કચેરીમાં ગયા. જાદુગરો હાજર થયા. તે પછી હ.મુસા અ.બની ઈસ્રાઈલના છ લાખ નાના મોટા સ્ત્રી પુરૂષો સાથે મીસથી બહાર નીકળી ગયા અને દરીયામાં માર્ગ થવાથી તેઓ પસાર થયા અને ફીરઓન અને તેના લાખો સાથીઓ તેઓની પાછળ આવી દરીયામાં ડુબી ગયા.

ઉપરની હકીકતથી જણાશે કે હુ.મસા પયગંબર ગયબત થઈ અને તેમની ઉમ્મતની પરીલા થઈ. એજ મુજબ આપણા પયગંબરની ઉમ્મત માટે ગયબતની પરીલા શા માટે ન હોય? (ઈ.ઝમાના ઈ.મહદી અ.સ. પેજ.૧૨૩ થી ૧૨૭)

મ્દરણ :- ૧૩

હ.સુલૈમાન પયગંબરની ગયબત

હ.દાઉદ પયગંબરે હ.સુલૈમાનને સવાલો કર્યા. હઝરતે પોતાના ફરઝંદ, ગાદીવારસ હ.સુલૈમાનને પુછ્યું, “કઈ ચીજ સર્વથી વધુ રાહત ઉપજાવનાર અને દીલને ઠંડક બક્ષનાર છે?” હ.સુલૈમાને અરજ કરી, “ખુદાની માફી અને લોકો એક બીજાને દરગુજર કરે, એ સર્વથી વધુ મનને ઠંડક અને દિલને રાહત પહોંચાડનાર હોય છે.”

ફરી પૂછ્યું “સર્વથી વધુ મીઠી સ્વાદિષ્ટ કઈ ચીજ છે?” અરજ કરી, “મોહબ્બત અને ખરી મિત્રતા. એ મોહબ્બત અને મિત્રતા ખુદાના તરફથી પોતાના બંદાઓ માટે રહેમત, દયા અને ભલાઈ છે.”

હ. દાઉદ અ. પોતાના દીકરાના ખરા અને ઉમદા જવાબોથી ખુશ થઈ મોં મલકાવી બની ઈસરાઈલને ફરમાવ્યું, “હવે તમે સંતોષ પામ્યા કે મારી ખીલાફત માટે મારા દિકરા હ.સુલૈમાન દરેક પ્રકારથી લાયક છે.”

હ.દાઉદ પયગંબરની વફાત પછી હ.સુલૈમાન અ. ખુદાના હુકમથી ગાયબ થયા અને પરવરદીગારે તેમની ગયબતના સમયમાં તેમના

શીઆઓની પરીક્ષા લીધી. તેથી ગચબતની મુદત સુધી તેઓ દુઃખો, આફતમાં રહ્યા. હ. સુલેમાન ગાયબ થઈ એક નજીકનાં મુલકમાં રહેવા ગયા, એક દિવસે હઝરતની સ્ત્રીએ કહ્યું કે “તમારા રંગરૂપ, રીતભાત અને ખુબીઓ દરેક રીતે ઈચ્છવા જોગ છે. તેમજ દરેક પ્રકારની ભલાઈ અને ખુબીઓ તમારામાં છે. છતાં તમો મારા પિતાના આઘારે અને ખર્ચે રહ્યા છો, જેથી મને બહુજ શરર્મોદગી ઉપજે છે. જો તમે કામ કરી કાંઈ લાવશો તો મારું મોહું ઉચું થશે.” હઝરત સુલેમાન પચગંબરે ફરમાવ્યું “દુનિયાનું કોઈ કામ હું જાણતો નથી. (શાહઝાદા હતા) અને કોઈ વખત રોજી મેળવવા માટે મને કામ કરવાની જરૂર નથી પડી. છતાં આવતી કાલે હું બજારમાં જઈશ.” બીજે દિવસે બજારમાં ગયા. ખુબ ફર્યા પરંતુ કંઈ મેળવી ન શક્યા અને ખાલી હાથે ઘરે આવ્યા. તેમની સ્ત્રીએ કહ્યું, “તમે ચિંતા નહિ કરો, નિરાશ નહિ બનો, ફરીવાર આવતી કાલે કામની શોધમાં જાઓ.” બીજે દિવસે ગયા તે દિવસે પણ ખાલી હાથ પાછા ફર્યા. (અઘાહની પરીક્ષા હતી). તેમની સ્ત્રીએ કહ્યું “ટીલગીર નહિ થાઓ. આવતી કાલે ફરી બહાર નીકળો. અઘાહ તઆલાની કરમ બક્ષીશથી તમો ફતેહમંદ થશો.” ત્રીજે દિવસે હઝરત બહાર નીકળી દરિયા કિનારે પહોચ્યા ત્યાં, એક માછીમારને જોયો. તેમને ફરમાવ્યું હું તમોને તમારા કામમાં મદદ કરૂ, તેની મજૂરી જે યોગ્ય લાગે તે આપશો. માછીમારે કબુલ કર્યું હઝરતે તેના કામમાં મદદ કરી. સાંજના માછીમારે હઝરતને બે માછલીઓ આપી. હઝરત ખુશ થઈ ખુદાનો શુક્ર બજાવી લાવ્યા. પ્રથમ દરીયા કિનારે તે માછલીઓના પેટ ચીરી સાફ કરવા મંડી પડ્યા. એક માછલીના પેટમાંથી એક વીંટી મળી. (હઝરત પચગંબર હોવાથી વીંટીની ખુબી પારખી શક્યા જે રાજ્યની નિશાની હતી.) વીંટી ઘોઈ રૂમાલમાં લપેટી ખીસામાં રાખી મુકી અને માછલીઓ લઈ ઘરે આવ્યા, તેમની સ્ત્રી માછલી જોઈ ઘણી ખુશ થઈ, પોતાના પિતાને બોલાવી માછલીઓ દેખાડી. તે વખતે હઝરતે પોતાના સસરાને કહ્યું, “તમે મને ઓળખો છો? હું કોણ છું?” તેણે કહ્યું કે “તમે ઘણા ભલા અને મારા ટીકરા સમાન છો. પરંતુ હું તમોને ઓળખતો નથી.” હઝરતે ફરમાવ્યું “હું હઝરત દાઉદ પચગંબર અને બાદશાહ નો ફરઝંદ અને ગાદીવારસ છું.” પછી તે વીંટી બહાર કાઢી પોતાની આંગળીમાં મુકી, તેજ વખતે હઝરત પાસે ચોમેરથી જીન્નાત, પંખીઓ સેવામાં હાજર થયા.

હઝરત પોતાની સ્ત્રી અને તેના માતાપિતાને લઈ પોતાની રાજધાની તરફ

સ્વાના થયા. તેમની ઉમ્મતના લોકો તેમને જોઈ ખુશ થયા અને ખુદાના શુકના સીજદામાં ઝુકી ગયા.

ઉપર જણાવેલા બે પયગંબરો હ.મુસા અને હ.સુલૈમાનની ગયબતનું વર્ણન વાંચ્યા પછી ખાત્રી ઉપજશે કે દરેક પયગંબરની ઉમ્મતના માટે એવી પરિક્ષાઓ હતી. હ.યુનુસ, હ.ઈબ્રાહીમ, હ.ઈદરીસ વીગેરે ઘણા પયગંબરોની ગયબતનું રસીક બયાન કિતાબોમાં છે. પરંતુ સ્થળ સંકોચના કારણે માત્ર બે પયગંબરોની હકીકત લખેલ છે. (ઈ.ઝમાના હ.મહદી અ. પેજ. ૧૨૭ થી ૧૩૧).

પ્રકરણ - ૧૪

ઈરાન ઉપર ઈમામ અ.સ.ની ખાસ મહેરબાની.

પહેલા વિશ્વયુદ્ધ વખતે ઈરાન ઉપર અંગ્રેજો અને રશિયનનો કબજો, શીઆઓ ઉપરના હુમલાઓ અને અત્યાચારો ટોચ ઉપર પહોંચ્યા હતા, ત્યારે મરહૂમ આયતુલ્લાહ નાએની (અ.ર.) ભારે પરેશાન રહેતા હતા. પરિસ્થિતિ કેવો વળાંક લેશે, એના વિચારે ચિંતામાં ફુલેલા રહેતા. એવું ન બને કે ઈમામે ઝમાના અ.ના ચાહકો અને દોસ્તોનો આ દેશ હાથમાંથી નીકળી જાય, તેઓ હાર ખાઈ બેસે. એવા દિવસોમાં એક વેળા ઈમામ અ.સ.નો 'તવસ્સુલ' કચો. આહોઝારી કરતાં કરતાં ઉંઘ આવી ગઈ. સ્વપ્નામાં જોયું કે ઈરાનના નકશા જેવી એક ટીવાલ છે, જે તુટીને વાંકી વળી ગઈ છે. અને પડી જવાની અણી ઉપર છે. ટીવાલને અડીને કેટલાંક સ્ત્રી બાળકો બેઠાં છે. એમ લાગતું હતું કે ટીવાલ એમના ઉપર તુટી પડશે.

જનાબ મીરઝા આ દ્રશ્ય જોઈને ભયભીત બની જાય છે અને ચીખ પાડી ઉઠે છે. "આ સ્થિતિ કયાં સુધી રહેશે?"

આ જ હાલતમાં જુએ છે, કે ઈમામે ઝમાના અ.સ. તશરીફ લાવ્યા. તેમની મુબારક આંગળી પેલી ટીવાલ તરફ વળી અને નમી પડેલી ટીવાલને સીધી કરી નાખી. પછી બે વાર પોતાનું માથું હલાવ્યું અને ફરમાવ્યું: "અર્હીયા અમારા શીઆઓના ઘરો છે, ટીવાલ વાંકી વળશે. તુટશે, ભય ઉભો થશે, પણ અમે તેને પડવા નહિ દઈએ. અમે તેનું બરાબર ધ્યાન રાખીએ છીએ" (દીદારે નુર પેજ પર થી ૫૪)

પ્રકરણ - ૧૫

ઈ.મુસા કાઝીમનાં રોઝામાં ઈમામ અ.સ.થી મુલાકાત.

જ.સૈ.ઈબ્ને તાઉસ અ.ર. કિતાબ 'ફરાઝુલ હુમૂમ' માં ફરમાવે છે કે મે એવા લોકોનાં સમૂહને જોયો છે કે જેઓને ઈ.હુજજત અ. ની કિયારત થઈ અને તેઓ માંથી કેટલાક એવા લોકો પણ હતા કે જેઓ તેમના અરીઝાના જવાબ હઝરત પાસેથી લાવ્યા તેમાંથી એક ખબર આ પણ છે કે જેની સરખાઈનું મને યકીન છે. જેનું બયાન કરનારે મને નામ જાહેર કરવાની રજા નથી આપી.તે એ છે કે તે અદાહ (ત.) ની બારગાહમાં દરરોજ દુઆ કરતો કે "અય અદાહ મને હ.હુજજત અ.સ. ની કિયારત નસીબ કર." તેને સ્વપ્નમાં ખુશખબરી મળી કે આ સમયે આ જગ્યાએ તને હઝરતની કિયારત થશે. જ્યારે સમય આવ્યો ત્યારે તે હ.ઈ.મુસા કાઝીમ અ.સ. નાં રોઝા મુબારકમાં હતો. પહેલા જાણીતો અવાઝ સાંભળ્યો અને રોઝા મુબારકમાં દાખલ થઈ ઝરીહ મુબારકમાં દાખલ થઈ ઝરીહ મુબારક પાસે ઉભો રહી ગયો. જોયું તો એક બુઝુર્ગવાર આવ્યા છે. જેના બારામાં કુદરતી રીતે તેના ટીલમાં એ વાત બેસી ગઈ કે આ જ હ. હુજજત અ.સ. છે. પરંતુ આપ અ.સ. સાથે વાત કરવાની હિંમત ન થઈ શકી.(ઈરફાને ઈમામત કિસ્સો:૯૫)

મકરણ ૧૨

શરીફ ઉમર ઈબ્ને હઝ્જાને હિદાયત મળી.

શોખ વરામ ફરાસ કિતાબ " તમબીયુલ ખાત" માં લખે છે કે સૈ.અબુલહસન હુસૈનીએ આ પ્રસંગ અલી ઈબ્ને નુમાથી મને નકલ કર્યો કે અબુ મોહમ્મદ હસન ઈબ્ને અલી હમઝા ઉકાસી કહે છે,કે "કુફામાં એક શખ્સ જે કપડા ઘોવાનો વ્યવસાય કરતો હતો. જે પરહેઝગાર અને આબીદ તરીકે મશહૂર હતો. ઈબાદતે ઈલાહી અને ઈતાઅત ગુજારીમાં પસાર કરી રહ્યા હતા."

એક વખત તે મારા પિતા પાસે આવ્યાં અને વાત કરી કે એક રાત્રે હું એકાંતમાં ઈબાદત કરવા મસ્જીદે જોઅફામાં હતો. ત્યારે ત્રણ બુઝુર્ગ વ્યક્તિઓ મસ્જીદમાં દાખલ થઈ. જેમાંથી એક સાહેબ બેસી ગયા અને જમણી તથા ડાબી બાજુ જમીન પર હાથ ફેરવ્યો તો ત્યાંથી પાણી નીકળવા લાગ્યું. તેનાથી તેમણે વુઝુ કર્યું અને સાથીઓને પણ વુઝુ કરવા કહ્યું.તેઓએ પણ વુઝુ કરી લીધું. અને પછી તે સાહેબ આગળ ઉભા રહી ગયા. અને તેમની પાછળ તે બન્ને શખ્સોએ જમાઅત નમાઝ અદા કરી. જ્યારે નમાઝ પૂરી થઈ ગઈ, તો મેં જમણીબાજુનાં નમાઝીને પૂછ્યું કે "આ

સાહબ કોણ છે?" તેઓએ જવાબ આપ્યો કે "આ સાહેબુલઅમ્ર છે." હું સાંભળતા જ તુરંત જ ઉભો થયો અને આપનાં હાથોને ચુમ્યા અને પછી મેં પૂછ્યું, "યબ્ન રસુલીલાહ, શરીફ ઉમર ઈબ્ને હમ્ઝાનાં બારામાં શું હુકમ છે? શું તે હક પર છે?" ફરમાવ્યું "નહીં, પરંતુ તે હિદાયત મેળવશે અને ત્યાં સુધી નહીં મરે જ્યાં સુધી મને જોઈ ન લે."

ઘણા વર્ષો પસાર થઈ ગયા. શરીફ ઉમર બીન હમ્ઝાનું મૃત્યુ પણ થઈ ગયું પરંતુ તે ખબર ન પડી કે શરીફે હઝરત ને જોયા કે નહીં.

પરંતુ એક વખત શેખ સાથે મારી મુલાકાત થઈ ગઈ તો મેં તેમનું આ બયાન યાદ દેવરાવ્યું કે શરીફનું તો હઝરતની ક્રિયારત કર્યા વગર મૃત્યું થઈ ગયું, તો તેમણે કહ્યું કે તને શું ખબર કે તેઓ હઝરતની ક્રિયારત કર્યા વિના મૃત્યુ પામ્યા.

ત્યાર પછી અમે શરીફના ટિકરા અબુલ મનાકીબને મળ્યા અને આ બાબતે વાતચીત કરી તો તેણે કહ્યું કે "એક રાત્રે મારા પિતા (શરીફ ઉમર બીન હમ્ઝા) મોતની પથારી પર હતા. હું તેમની પાસે હતો. બધા દરવાજા બંધ હતા. તે સમયે એક શખ્સ દાખલ થયા. હું તો ખુબ જ ડરી ગયો, અને તેમણે મારા પિતા પાસે બેસીને ધીમે ધીમે વાતચીત કરી. મારા પિતા રડવા લાગ્યા અને તે શખ્સ ઉભા થઈ ને ચાલ્યા ગયા. તે પછી મારા પિતાએ મને કહ્યું કે મને બેસાડો. અમે તેમને બેસાડયા. તેઓએ આંખ ખોલી અને કહેવા લાગ્યા કે એ બુઝર્ગવાર કયાં છે, જે હમણા આપ્યા હતા." અમે જવાબ આપ્યો કે "તેઓ ચાલ્યા ગયા." તેમણે કહ્યું કે જલદી જુઓ. અમે ચારેય બાજુ જાજર કરી જોયું તો દરવાજા બંધ છે અને કયાંય પણ કોઈ નિશાન નથી. મેં મારા પિતાને પૂછ્યું કે "તેઓ કોણ હતા?" મારા પિતાએ કહ્યું કે "તેઓ ઈમામે અસ્ર અને ઝમાનાનાં ઈમામ હ.સાહેબુલ અમ્ર અ.(હ.મહદી અ.સ.)હતા." આટલું કહીને મારા પિતા બેહોશ થઈ ગયા. (ઈરફાને ઈમામત કિરસો ૯૮)

પરવા - ૧૭

હું તમારા ઝમાનાનો ઈમામ છું

સે.ઈબ્ને તાઉસ અ. એ કિતાબે ઈકબાલમાં મોહમ્મદ ઈબ્ને ઉબયુદ દાવર દાસીથી આ પ્રસંગ લખ્યો છે.

એક દિવસ માહેરજબમાં મોહમ્મદ ઈબ્ને દાહાન મરજુદે સહલા ગયા. ત્યાં મોહમ્મદે કહ્યું કે ચાલો મરજુદે સાઅસા જઈએ. જે ખુબ જ મુબારક મરજુદ છે. જ્યાં અમીરુલ મોઅમેનીન (અ.સ.) અને બીજા અઈમ્મા અ.મુ.સ

આવતા હતાં. તેથી અમે તે મસ્જીદમાં ગયા નમાઝ વગેરે પઢી રહ્યા હતા, કે જોયું કે એક ખુબસુરત સવાર આવી રહ્યા છે. તેઓએ છાચકામાં ઉંટ બાંધી દીધો. મસ્જીદમાં દાખલ થયા. તુલાની બે રકાત નમાઝ અદા કરી દુઆ કરી, સીજદો કર્યો અને પછી ઉભા થઈને ચાલ્યા ગયા. હજુ તે સવાર નહોતા થયાં કે મોહમ્મદે મને કહ્યું કે ચાલો જરા તેઓને પૂછીએ કે “તેઓ કોણ છે?” અમે તેમની પાસે પહોંચ્યા અને સવાલ કર્યો કે “આપને ખુદાની કસમ, આપ કહો કે આપ કોણ છો?” તેમણે જવાબમાં કહ્યું કે “તમને ખુદાની કસમ કે તમે એ બતાવો કે તમે મને શું સમજાવો?” અમે જવાબ આપ્યો કે “ખ્યાલ એવો છે કે આપ હ.ખીઝર અ. છો” તો પછી તેમણે કહ્યું કે “હુ તે છું, કે જેને જોવા માટે ખીઝર અ. પાછા મોહતાજ છે, અને હું તમારા ઝમાનાનો ઈમામ છું.” (ઈસ્ફાને ઈમામત કિસ્સો- ૧૦૧).

મકરણ - ૧૮

શેખ મો.કાસીમને ઈમામ અ.ની મુલાકાત

જન્મતુલ મઆવાનાં લેખક લખે છે. અમારી બાજુનાં એહલે ઈમાનમાંથી એક મદદે મોઅમીન જેનું નામ શેખ મો.કાસીમ હતું, અને જેમણે ઘણા હજ કર્યા હતા. તેઓ ફરમાવે છે, કે “એક વખત હું રસ્તામાં ચાલતા ચાલતા ઘાકી ગયો. અને એક વૃક્ષની નીચે સૂઈ ગયો. અને એટલી બધીવાર સૂઈ રહ્યો, કે બધા હાજી લોકો રસ્તા પરથી પસાર થઈ આગળ ચાલ્યા ગયા. જ્યારે ઉઠ્યો તો સમજ્યો કે તેઓ ખુબ આગળ નીકળી ગયા. રસ્તો ખબર ન હતો. આખરે એક ટિશા તરફ ધ્યાન આપીને એક મોટા અવાજે સાહેબુલ અમ્મથી આ રીતે ફરિયાદ શરૂ કરીકે યા અબા સાહેહ, યા અબા સાહેહ જેવું કે ઈબ્ને તાઉસ (અ.ર.)એ કિતાબે અમાનમાં હઝરતથી ફરિયાદ કરવાની રીત બચાવ કરી છે. બસ આ રીતે ઈસ્તેગાસા કરી રહ્યો હતો.”

એકાએક જોયું કે એક સાહેબ અરબી કપડામાં ઘોડા ઉપર સવાર આવ્યા અને મને કહ્યું કે તમે હાજીઓથી વિખૂટા પડી ગયા છો. મારી સાથે સવાર થઈ જાવ. જેથી તમને તે લોકો પાસે પહોંચાડી દઉં. તેથી હું સવારે થઈ ગયો. અને થોડાજ સમયમાં કાફલા સુધી પહોંચી ગયા. તેની નજદીક મને ઉતારી દીધો અને ફરમાવ્યું કે “જાવ અને તમારૂ કામ કરો.” મેં કહ્યું કે “ખુબ તરસ લાગી છે.” તેઓ પાણીની એક માટલી કાઢી મને પીવા માટે પાણી આપ્યું. મેં પાણી પીધું. ખુદાની કસમ તે અજીબ મઘૂર અમૂત જેવું મીઠું પાણી હતું. જ્યારે હું કાફલામાં પહોંચ્યો તો મેં આજુ-બાજુ જોયું તો કોઈ

દેખાયું નહીં. (ઈસ્કાને ઇમામત કીસ્સો:-૨૩)

મુસ્લિમ - ૧૯

અફઝલીયતે મૌલાએ કાએનાત (હ.અલી અ.સ.)

અ.મજલીસી (અ.ર.)નાં વિદ્યાર્થી આલીમ મિર્ઝા અબ્દુલ્લાહ ઈસ્કાની (અ.ર.) એ શહેરે હમદાનનો એક મુલાઝરો લખ્યો છે. જે અબુલ કાસીમ બીન મોહમ્મદ હાશમી શીયા અને રફીઉદ્દીન હુસૈનની વચ્ચે થયો હતો.

મોટા ભાગે તેઓ બંને સાથે રહેતા અને ઘણી વખતે સાથે સફર પણ કરતા. પરંતુ ક્યારેય મઝહબી ચર્ચા ન થતી. ફક્ત મજાકમાં તેઓ એક બીજાને નાસબી અને રાફેઝી કહ્યા કરતા.

એક વખત બનવાખોગ તેઓ બંને હમાદાનની મસ્જિદે અતીકમાં સાથે હતા. વાતચીત થઈ રહી હતી. વાતચીતમાં રફીઉદ્દીને હઝરત અલી અ.સ. ઉપર અબુબકને ફઝીલત આપી. અબુલ કાસીમે તેને રદ કરતા ફરમાવ્યું કે “રસુલ સ.અ.વ.ના અરહાબો પર અમીરૂલ મોઅમેનીન અ.સ.ની ફઝીલતને બચાન કરતી અનેક આયતો અને હદીસો દલાલત કરે છે, અને મૌલાએ કાએનાતનાં મોજુઝા બચાન કર્યા.” તેના જવાબમાં રફીઉદ્દીને અબુબકનાં બારામાં ગારમાં સાથે હોવું, રસુલેખુદા સ.નાં સસરા હોવું, સિદીકે અકબરની હદીસ પેશકરી.

આ સાંભળીને અબુલકાસીમે કહ્યું કે “હ.અલી અ.સ.કે જે સચ્ચદુલ અવસીયા, સચ્ચદુલ અવલીયા લીવાઉલ હમ્દનાં હામીલ, ઇબ્સાન જુન્નાતનાં ઇમામ, જત્રત જહન્નમને વેંચનાર છે. તેમના પર તમે બીજા કોઈને ફઝીલત કેવી રીતે આપી શકો? તમે જાણો છો કે તેઓ રસુલ સ.નાં ભાઈ છે. જ.બતુલ (સ.અ.)નાં શોહર છે. શબે હિજરત રસુલ સ.નાં બિસ્તર પર તેઓ સૂતા હતા.

દરેક હાલતમાં રસુલ (સ.અ.વ.)નાં સાથી રહ્યા છે. મસ્જિદની તરફથી દરેક સહાબીનાં દરવાજા બંધ કરાવી દેવામાં આવ્યા પરંતુ મૌલા અલી અ.સ.નાં ઘરનો દરવાજો ખુલ્લો રાખવામાં આવ્યો. રસુલ સ.એ ખાનએ ખુદામાં બુત તોડવા માટે અલી અ.ને પોતાના ખંભા ઉપર સવાર કર્યા હતા. ખુદાવટે આલમે મેઅરાજમાં જ.ફાતેમા (સ.અ.)ને અલી અ.સ.નાં નિકાહમાં આપ્યાં.

અલી અ.સ.એ જ અબ્રા ઈબ્ને અબ્દુલ્લાહનું સર કલમ કર્યું. ખૈબરને ફતેહ કર્યો. અલી અ.સ.માટે જ સુરજ પાછો કર્યો. અલી અ.સ.નો એક પગ માટે

પણ કુફથી સંબંધ નથી રહ્યો. જ્યારે બીજા લોકો પહેલા ઝેર મુસ્લીમ હતા. અલી અ.સ.નાં બારામાં રસુલ સ. એ ફરમાવ્યું જે શખ્સ આદમ અને તેના ઈલ્મમાં, નુહ અ. ને તેના ફહમમાં, મુસા અ.ને તેની હૈબતમાં અને, ઈસા અ.ને તેની ઈબાદતમાં જોવા ચાહે તો તે અલી અ.સ. જોઈ લે.”

“બસ આટલા જાહેર ફઝાએલ અને કમાલાત હોવા છતાં અલી અ. કરતા અબુબક્રને અફઝલ સમજવું કેવી રીતે જાએઝ હોવ શકે?”

અંતે રફીઉદદીને કહ્યું કે “સારૂ આ વાતનો ફૈસલો એ શખ્સ ઉપર છોડીએ, જે હમણા આ મરજુદમાં દાખલ થાય. આપણે તેને પુછીશું તે જે કાંઈ કહે તેને આપણે વાંધા વગર સ્વીકારીશું.” પરંતુ અબુલકાસીમની નજદીક આ યોજના

યોગ્ય ન હતી, કારણકે તેઓ જાણતા હતા, કે હમદાનનાં રહેવાવાળાઓ રફીઉદદીનનાં મઝહબી વિચારવાળા હશે. તેના મઝહબ પ્રમાણે નિર્ણય આપશે. પરંતુ તેમણે કરાહત સામે આ વાતને સ્વીકારી લીધી.

હજુ આ વાત નકકી જ થઈ કે તુરંત જ એક નવયુવાન મરજુદમાં આવ્યા. જેમના ચોહરા પરથી જલાલત અને નઝાબતનાં આસાર દેખાતા હતા. અને સામાન ઉપરથી એમ લાગતું હતું કે તેઓ મુસાફરી કરીને આવ્યા છે.

મરજુદમાં દાખલ થયા પછી તેઓએ મરજુદમાં આંટો માર્યો, પછી આ લોકો પાસે આવ્યાં ત્યારે રફીઉદદીન ઉઠ્યા અને તે નવયુવાનને સલામ કરી અને તેઓની સામે સવાલ પેશ કર્યા અને એ શર્ત પણ બચાવ કરી, જે તેઓ વચ્ચે નકકી થઈ હતી, અને પોતાના અકીદાનો ઈઝહાર કરીને કહ્યું કે તમે તમારો અકીદો જણાવો, જેથી અમારા ઝઘડાનો ફૈસલો થઈ જાય.

આ સાંભળીને તે નવયુવાન (ઈ.ઝમાના અ.સ.) એ જવાબમાં બે શેર સંભળાવ્યા. જેમાં તેઓનો ફૈસલો હતો. (ઈમામ અ.સ.નાં) કલામનો તરજુમો: “એટલે કે મારા મોલા માટે એમ કહેવું કે તેઓ બંનેમાં કોણ અફઝલ છે તે, હઝરત ની શાનની વિરૂધ્ધ છે. જેવી રીતે તલવાર અને લાકડીની સરખામણી કરવી અને તેમાં એમ કહેવું કે તલવારની ધાર લાકડી કરતા ધારદાર છે, તે તલવારની ધારને અરબ લગાડવા જેવું છે.”

જ્યારે તે જવાબ આ શેર પડી ચુક્યા તો અબુલકાસીમ અને રફીઉદદીન તેમની ફસાહત અને બલાગત ઉપર અચંબિત થઈ ગયા અને ચાહતા હતા કે તેઓનો હાલ પુછે ત્યા તો તેઓ નજરોથી ગાએબ થઈ ગયા. આ અજબો ગરીબ અમ્મ જોઈને રફીઉદદીન હુસૈને પોતાનો મઝહબ છોડી દીધો, અને

મઝહબે શીઆ ઇસ્ના અશરી સ્વીકારી લીધો. (ઇસ્કાને ઈમામત કિસ્સો-
પપ).

પરચ - ૨૦

બિમારીથી નજાત મળી.

કશફુલગુમ્મા કિતાબના લેખક મહાન આલીમે દીન અલી બીન ઇસા અરબલી ફરમાવે છે, કે મને સચ્ચટ બાકી બીન અતવા હસની બયાન કરે છે. કે મારા પિતા ઝેંટી ફિક્કાના હતા, અને એક બિમારીમાં મુબ્તલા હતાં, જેનાં ઇલાજથી ફુટુંબીઓ લાચાર પરેશાન થઈ ગયા હતા. તેમના ટિકરાઓ કે જેઓ શીઆ ઇસ્ના અશરી મઝહબ પાળતા હતા. તેઓ તેમના ટિકરાઓને કહેતા કે હું તમારા મઝહબ ને ત્યાં સુધી નહીં સ્વીકારૂ જ્યાં સુધી તમારા સાહેબ એટલે કે હ.હુજ્જત અ.સ. આવીને મને સાજો ન કરી દે.

અચાનક એક રાત્રે નમાઝે ઇશાના સમયે અમે બધા ભાઈઓ એક જગ્યાએ ભેગા હતા, કે પિતાજીની અવાજ આવી. તેઓ અમને ફરિયાદ કરતા હતા કે દોડો દોડો, અમે તુરંત જ તેમની પાસે પહોંચી ગયા. તો તેમણે કહ્યું કે “તમે સાહેબ (ઇ.હુજ્જત અ.સ.) ને જોયા? તેઓ હમણા જ મારી પાસે આવીને ગયા.” આ સાંભળીને અમે ઝડપથી બહાર નીકળ્યા. આજુ બાજુ જોયું પરંતુ કોઈ દેખાયું નહીં ત્યારે અમે ઘરમાં પરત આવ્યાં અને પિતાજીને આ વાકેઆનાં બારામાં પૂછ્યું.

મારા પિતાએ કહ્યું “એક બુઝુર્ગ મારી પાસે આવ્યા અને કહ્યું, અતવા! મે પૂછ્યું તમે કોણ છો? તેમણે કહ્યું કે હું તમારા ટિકરાનો ઈમામ છું. અને આ બિમારીથી તને નજાત દેવા આવ્યો છું. આટલું કહીને તેઓએ મારા પર હાથ ફેરવ્યો અને ચાલ્યા ગયા. હવે હું જોઈ રહ્યો છું, કે હું બિલકુલ સાજો થઈ ગયો છું, અને કોઈ તકર્લાફ બાકી નથી.”

આ વાકેઆ પછી મારા પિતા ઘણા વર્ષો સુધી જીવતા રહ્યા. તાકાત અને તંદુરસ્તી સાથે જીંદગી પસાર કરી.

કશફુલગુમ્માનાં લેખક કહે છે કે આ પ્રસંગ ખુબજ મશહુર થયો, કે જેના તે માણસનાં પુત્ર સિવાય ઘણા બધા લોકોએ મને બયાન કર્યો. (ઇસ્કાને ઈમામત કિસ્સો - ૫૬).

પરચ - ૨૧

અઘામા હિદ્દી (અ.ર.)ને ઈમામ અ.સ.ની મુલાકાત.

કસસુલ ઓલમામાં છે કે એક વખત શબે જુમ્આ અઘામા હિદ્દી અ.ર.

સવારી પર સવાર થઈને કરબલાએ મોઅદા તરફ એકલા જઈ રહ્યા હતા. રસ્તામાં કોઈ જગ્યાએથી એક સાહબ સાથે થઈ ગયા. જે વાતો કરતા ચાલી રહ્યા હતા અને ચાલતા ચાલતા કોઈ ઈલ્મી મસાએલના બારામાં વાતચીત થવા લાગી જેનાથી અદામાને અંદાજ આવી ગયો કે તેઓ મહાન સાહેબે ઈલ્મ છે. ત્યારે અદામાએ મુશ્કીલ મસઅલાઓનાં ઉકેલ તેમનાથી મેળવ્યા એટલે સુધી કે એક મસઅલામાં અદામાની રાયથી વિરૂધ્ધ પોતાનો ફતવો આપ્યો. જેનો અદામાએ ઈન્કાર કર્યો અને કહ્યું કે તેની સાબિતી માટે કોઈ હદીસ નથી મળતી. તે સાહબે ફરમાવ્યું કે એવું નથી, આ મસઅલા બાબતે એક હદીસ કિતાબે તહઝીબમાં શૈખ તુસી (અ.ર.)એ ફલાણા પેજ પર લખી છે. આ જવાબ સાંભળીને અદામા ખૂબ જ નવાઈમાં પડી ગયા અને પૂછ્યું કે આ ઝમાનામાં હુ.હુજજત અ.સ.ની ડિયારત થઈ શકે ચા નહીં? આટલું કહેતા કહેતા તેમના હાથમાંથી ચાબુક નીચે પડી ગઈ તે સાહેબે ઝુકીને તે ચાબુક ઉઠાવીને અદામાનાં હાથમાં આપતા કહ્યું કે શા માટે નથી જોઈ શકતા ? જો કે તેમનો હાથ તમારા હાથમાં છે. ”આ સાંભળીને અદામા બેકરારી બેઈખ્તીયાર પોતાને સવારી પરથી ઝિરાવી ટીઘા કે જેથી હઝરત (હુજજત અ.સ.)નાં પ્રવિત્ર પગોને બોસો આપે. પરંતુ તેઓ બેહોશ થઈ ગયા જ્યારે હોશ આવ્યો તો તેઓ (ઈમામ અ.સ.)ગાએબ થઈ ચુક્યા હતા. પછી કરબલાએ મોઅદાથી પાછા આવીને કિતાબે તહઝીબને જોઈ તો તે હદીસ જેનો હવાલો આપ્યો હતો, તેજ પેજ અને તે લાઈનમાં મૌખુટ હતી. તેથી અદામાએ પોતાના હાથથી હાંસીયા પર લખ્યું કે આ તે હદીસ છે, જેની ખબર હ.સાહેબુલ અમ્મ અ.સ.એ આપી હતી, તેનું પેજ અને લાઈન બતાવી હતી. (ઈસ્કાને ઈમામત કિસ્સો-૭૨).

મકરણ - ૨૨

બસનો બનાવ

આઠા હાજી શૈખ ઈસ્માઈલ નમાઝી મશાહદે મુકદદસમાં રહેતા હતા. તેનો આ કિસ્સો મશાહર છે.

એહલે મશાહદનાં ઘણા બધા લોકોએ તેને બયાન કર્યો છે. મે પોતે પણ મદીના એ મુનવ્વરામાં તેમનાથી આ પ્રસંગ સાંભળ્યો છે.

આઠા ઈસ્માઈલ ફરમાવે છે કે હું મશાહદના લોકોમાંથી કેટલાક લોકોનો કાફલો લઈને મકકાએ મોઅઝઝમાની ડિયારત માટે નીકળ્યો. તે ઝમાનામાં લોકો નજદે અશરફના રસ્તેથી જતા. રણ પ્રદેશ જેમાં પાણી ચા વનસ્પતિનું

નામો નિશાન ન હતું. પાકી સડક તો દુર પણ એવો કોઈ રસ્તો પણ ન હતો, જેમાં કોઈ નિશાની પણ હોય.

ફક્ત કેટલાક લોકો કે જેઓ રસ્તો જાણતા હતા. તેઓ મજસુસ નીશાનીઓની મદદથી રસ્તો શોધીને માર્ગદર્શન આપતા. ખાવા પીવાની ચીજો અને બસ માટે બળતણ પણ વધારે લઈને જતા, જેથી રસ્તામાં રહેવું ન પડે.

અમે પૂરતું પાણી અને બસ માટે પૂરતું ડીઝલ પણ લીધું હતું અને અમારી બસ માટે અમે બે ડ્રાઈવર પણ સાથે લીધા હતા. અમે ઈલ્મીનાનથી મુસાફરી કરી રહ્યા હતા.

તે બે ડ્રાઈવરમાંથી એક આદમી મુત્તકી ન હતો. બનવાજોગ તે દિવસે દિવસ આથમવાની નજદીક હતો. (ગુનેહગાર) ડ્રાઈવર રણની વચ્ચેના હિસ્સામાં ડ્રાઈવિંગ માટે સ્ટીયરીંગ પર બેઠો. અમે કહ્યું રાત પડવા આવી છે. આપણે એટલામાં જ ક્યાંક રોકાઈ જઈએ સવારે આરામ કરીને નીકળીશું પરંતુ તે ડ્રાઈવરે અમારી વાત ન સાંભળી અને બસ ચલાવતો રહ્યો, એટલે સુધી કે રાત પડી ગઈ. થોડો સમય સુધી બસ ચલાવ્યા પછી બસ ઉભી રાખી ટીપ્પી અને કહેવા લાગ્યો કે મને રસ્તો મળતો નથી. અમે બધા બસમાંથી નીચે ઉતર્યા. રાત તે જગ્યાએ પસાર કરી. સવારે જાગ્યા તો જોયું કે બિલકુલ રસ્તો મળતો ન હતો. એટલે સુધી કે રેતી ઉડીઉડીને બસની ચારેબાજુ ભેગી થઈ ગઈ હતી, અને ખબર જ નહોતી પડતી કે અમે ક્યાંથી આવ્યા છીએ.

મે મુસાફરોને કહ્યું, બસમાં બેસો અને ડ્રાઈવરને કહ્યું કે તું દસ ફરસખ ઉત્તરમાં, દસ ફરસખ દક્ષિણમાં, દસ ફરસખ પૂર્વમાં, દસ ફરસખ પશ્ચિમમાં ગાડી ચલાવ, જેથી રસ્તો મળી જાય. ડ્રાઈવરે આ વાત મંજૂર કરી. આ રણપ્રદેશમાં સાંજ સુધી આમતેમ ચાલતા રહ્યા. પરંતુ રસ્તો ન મળ્યો. પછી બીજી રાત પણ આ વિસ્ત્ર રણપ્રદેશમાં વિતાવી, પરંતુ હું ખુબજ પરેશાન હતો. બીજે દિવસે પણ આ જ રીતે ચાલતા રહ્યા એટલે સુધી કે રાત પડી ગઈ. પરંતુ રસ્તાનું કોઈ નિશાન ન મળ્યું. આ દરમિયાન ડીઝલ પણ ખલાસ થઈ ગયું.

અને સુરજ ડુબવા લાગ્યો. બસ ઉભી રહી ગઈ કારણકે ડીઝલ ખલાસ થઈ ચુક્યું હતું. પાણી પણ ખતમ થવાની તૈયારીમાં હતું. આ રાત્રે અઘાહ ત.ની બારગાહમાં રડી રડીને ફરિયાદ કરી. સવાર પડી તો અમે બધા મોતના

મોઢામાં હતા. એટલા માટે કે પાણી ખતમ થઈ ચુક્યું હતું. ડીઝલ પણ ખતમ થઈ ગયું હતું. રસ્તાની ખબર ન હતી.

મે મુસાફરોને કહ્યું, આવો આપણે બધા ભેગા મળીને મત્રત માનીએ કે અગર ખુદાવેટ કરીમે આ રણપ્રદેશમાં આપણને નજાત આપશે તો આપણે વતલ પહોંચીને જે કાંઈ માલ આપણી પાસે છે, તેને રાહેખુદામાં આપી દેશું. તમામ મુસાફરોએ કહ્યું કે અમને કબુલ છે. અને દરેકે પોતાની જાતને અઠાઠ હવાલે કરી દીધી અને લગભગ સવારે નવ વાગ્યા હતા. હવા ગરમ થવાની નજદીક હતી અને અમને ચકીલ હતું કે પાણી ન હોવાને કારણે કેટલાક મુસાફરો મરી જશે. એટલા માટે હું ખુબ જ પરેશાન હતો. હું મારી જગ્યાએ ઉભો થયો અને મુસાફરોથી જરા દુર જઈને બેઠો.

અચાનક એક જગ્યાએ મે રેતીની ટેકરી જોઈ. હું તે રેતીની ટેકરી ચડીને ટેકરીની પાછળ જઈને બેસી ગયો. અને રડી રડીને ફરિયાદ કરવા લાગ્યો, “યા અબા સાલેહીલ મહદી અદરીકની, યા સાહેબઝમાન અદરીકની, યા હુજજતબિનલ હસન અદરીકની.”

મારૂં મોં નીચે તરફ ઝુકેલુ હતું. આંસુનાં ટીપા જમીન પર પડી રહતા હતા.

અચાનક મને લાગ્યું કે કોઈ ચાલીને આવી રહ્યું છે. મે માથું ઉંચું કર્યું, તો જોયું કે એક અરબ શખ્સ ઉંટોને દોરીને આવી રહ્યા હતા, અને ચાહતા હતાં કે તેઓ આરામ કરે.

મે અવાજ આપી, “આકા અમે રસ્તો ભુલી ગયા છે. અમને રસ્તા સુધી પહોંચાડી દો.”

તેઓએ ઉંટોને બેસાડી દીધા, અને મારી નજદીક આવીને સલામ કરી, મે જવાબ આપ્યો.

મારૂં નામ લઈને કહ્યું કે “પરેશાન ન થાવ. આવો હું તમને રસ્તો બતાવું છું. જુઓ આ તરફ તમે જાઓ, બે પહાડો પાસે પહોંચી જશો, ત્યારે તે બંને પહાડો વચ્ચેથી પસાર થઈ પછી તમે જમણી તરફ ચાલજો સુરજ આથમવાનાં સમયે તમે પહોંચી જશો.”

મે કહ્યું, “તો પણ શક્ય છે કે અમે રસ્તો ભુલી જઈએ અને મે મારી પાસે જે ફુઆને મજીદ હતું તે બહાર કાઢીને તેની કસમ આપતા કહ્યું કે તમે ખુદ અમારી સાથે આવીને રસ્તો બતાવી જાઓ.” હું એ વાત ભુલી ગયો કે તેમણે ઉંટોને બેસાડ્યા છે. પરંતુ સફર દસ કલાકનો હતો. તેથી મે ઇસરા

કર્ચો અને તેમને કસમ આપી.

તેમણે કહ્યું, “જુબ સાફ, તમે બધા બસમાં બેસી જાવ,” અને જે ડ્રાઇવર પરહેઝગાર હતો, તેને કહ્યું કે “તું ડ્રાઇવિંગ કર.” એક સીટ ડ્રાઇવરની હતી. બાજુની સીટ પર હું અને તે બેસી ગયા. હવે અમે એટલા ખુશહાલ હતા કે કોઈના ટિમાગ માં એ વાત ન આવી કે બસમાં બળતાણ ન હતુ. બસમાં ડીઝલ તો રાતથી ખલાસ થઈ ગયું હતુ.

બે કલાકનો રસ્તો કપાયો હતો. ત્યારે તેમણે ડ્રાઇવરને કહ્યું કે “બસ રોકો, નમાંઝે ઝોહરનો સમય થઈ ગયો છે. નમાઝ પઢી લઈએ, પછી ચાલીશું.”

બધા નીચે ઉતર્યા. નજદીકમાં જ પાણીનું ઝરણું વહેતુ હતું. તેમણે વુઝુ કર્યું અને અમે બધા પણ વુઝુ કર્યા. તેઓ એક તરફ નમાઝ પઢવામાં મશગુલ થઈ ગયા અને મને મુસાફરો સાથે નમાઝ પઢવા કહ્યું. અમે નમાઝ પઢી લીધી. પછી તેમણે કહ્યું કે જલ્દીથી બસમાં બેસી જાવ. હજી આપણે ઘણું અંતર કાપવાનું બાકી છે. અમે બસમાં બેસી ગયા. થોડી વાર થઈ ત્યાં બે પહાડ આવ્યા. જેનું તેઓએ કહ્યું હતું અને પહાડની વચ્ચેથી અમે પસાર થયા. પછી જમણી બાજુ વળ્યાં. સુરજ ડુબવાની તૈયારીમાં હતો ત્યારે અમે મૂળ રસ્તા સુધી પહોંચી ગયા. રસ્તામાં તેમણે અમારી સાથે ફારસી (ઈરાનની ભાષામાં વાત કરી) મશહદે મુકદ્દસના આલીમોના બારામાં પૂછ્યું. તેમણે અમુક આલીમોના વખાણ કર્યા અને ફરમાવ્યું કે ફલાણા આલીમ સારા અખલાકનાં માલિક છે.

આખરે જ્યારે અમે સડક પર પહોંચ્યા તો બધા ખુશ થઈને બસમાંથી ઉતર્યા. મેં બધા મુસાફરોને ભેગા કરીને કહ્યું કે તેમની પાસે જે કાંઈ હોય તે મને આપે કે જેથી તે અરબી માણસને આપુ કે જેમણે ખુબજ તકલીફ ઉપાડીને પોતાના ઉંટોને રણમાં બેસાડીને આપણી સાથે આવ્યાં.

અચાનક મુસાફરો જાણે હોશમાં આવ્યાં અને કહ્યું ખરેખર આ ઈન્સાન કોણ હતા. અને તેઓ હવે કઈ રીતે પાછા જશે?. બીજાએ કહ્યુંકે તે વિરાન રણમાં ઉંટ કોને સોંપ્યા હશે?.

ત્રીજાએ કહ્યું કે આપણી બસમાં ડીઝલ તો ન હતું અને સવારથી સાંજ સુધી કંઈ રીતે પહોંચ્યા?

ખુલાસો એ કે અમે બધા પરેશાન હાલતમાં તે અરબ માણસની પાછળ દોડ્યાં, પરંતુ અમે તેમને ન જોયા. તેઓ ગાએબ થઈ ચુક્યાં હતાં. તે સમયે

અમને સમજાયું કે એક દિવસ હ.ઈમામે આખેરૂઝમાન (ઈ.ઝમાના અ.સ.) આપણી સાથે રહ્યાં, પરંતુ આપણે તેમને ઓળખી ન શક્યા.

(મુલાકાત ઈ.ઝમાન ભાગ. ૧ પૃષ્ઠ ૬૧ થી ૬૬).

મ્સરણ - ૨૩

દુઆએ અલવી મિસ્રીની તાલીમ

ઈબ્ને તાઉસ અ.એ. કિતાબ મોહમુદદાવતમાં આ રિવાયત લખી છે. મોહમ્મદ ઈબ્ને અલી અલાવી હુસૈની (મીસ્રના રહેવાસી) લખે છે, કે હું મિસ્રનાં બાદશાહનાં હુકમના બાબતમાં એવો ફસાઈ ગયો કે મારે મૌતનાં ભયથી ભાગવું પડ્યું. બાદશાહ મારી જાનનો દુશ્મન થઈ ગયો. સૌથી પહેલા હજના ઈરાદાથી હેઝાઝ આવ્યો. ત્યાંથી ઈરાક ગયો કે જેથી સચ્ચદુશ્મનોહદા અ.સ.ના રોઝામુબારક માં પનાહ લઉં. ૧૫ દિવસ કરબલામાં રહ્યો. રાત દિવસ મે ફફડાટ માં પસાર કર્યાં.

સ્વપનમાં એક બુઝુર્ગને જોયા, તેમણે કહ્યું કે ઈ.હુસૈન અ.સ. તારાથી કહે છે કે તું તેનાથી ડરી ગયો. મે કહ્યું તે મને કલ્લ કરવા માટે તૈયાર થયો છે. તેથી હું મારી ફરિયાદ મોલાની બારગાહમાં લઈને આવ્યો છું. હઝરતે ફરમાવ્યું કે તું તે દુઆ કેમ નથી પઢતો કે જે અગાઉના પૈગંબરો પઢતા હતા, અને ખુદાવંદે આલમે તેમની મુસ્લીબતો દુર કરી હતી. મે પૂછ્યું શું પઢું? તેમણે ફરમાવ્યું કે શબે જુમ્આ ગુસ્લ કરીને નમાઝે શબ પઢો. જ્યારે સજદાએ શુક્ર કરી તો પછી ઘૂંટણભર પગ જમીન પર લગાવીને બેસી જાઓ અને આ દુઆ પઢો. અને હઝરતે દુઆ બતાવી આજ રીતે પાંચ રાત સુધી તે હઝરત તશરીફ લાવ્યા અને મને દુઆ તાલીમ કરી જેથી મને દુઆ યાદ થઈ ગઈ.

શબે જુમ્આનાં ગુસ્લ કરી કપડા બદલ્યા, અત્તાર લગાડ્યું. નમાઝે (શબ) પઢી. સજદાએ શુક્ર બજાવી લાવ્યો અને હઝરતે તાલીમ ફરમાવેલી દુઆ પઢીને અલાહની બારગાહમાં દુઆ કરી શનિવારની રાત્રે ફરી તે હઝરત તશરીફ લાવ્યા અને કહ્યું કે અચ મોહમ્મદ ! તમારી દુઆ કબુલ થઈ ગઈ અને તમે દુઆ પઢી લીધી પછી તમારો દુશ્મન મરી ગયો.

આ ખુશખબર સાંભળીને હું મિસ્ર તરફ રવાના થયો. રસ્તામાં મને મારા એક પડોશી મોઅમીનની મુલાકાત થઈ અને જાણવા મળ્યું કે શબે જુમ્આ જ તેનું સર કલમ કરવામાં આવ્યું અને તેનો એ જ હાલ થયો જે હઝરતે બતાવ્યો હતો.

આ દુઆ દુઆએ અલવી મિસ્રીના નામથી મશહુર છે. સહીફએ મહદીયા અને અન્ય દુઆની કિતાબોમાં આ દુઆ મોજુદ છે. (ઇસ્ફાને ઇમામત કિસ્સો. ૬૯).

પરવણ - ૨૪

બિમારીથી શિફા માટેની દુઆ.

આલીમે દીન શૈખ ઇબ્રાહીમ કફઅમીએ કિતાબ બલાદુલ અમીનમાં લખ્યું છે. કે આ દુઆ હ.હુજત અ.સ.થી મનકુલ છે. જે શખ્સ આ દુઆને એક નવા વાસણ પર ખાકેશિફાથી લખે અને ઘોઈને પી જાય તો પોતાની બિમારીથી શિફા મેળવશે.

કરબલાનાં મુજાવરે પોતાની બિમારીની શિકાયત કરી, તેના માટે હઝરતે આ દુઆ લખીને ઘોઈને પીવાનો હુકમ આપ્યો. તે પ્રમાણે કરવાથી તે સમયથી તે તંદુરસ્ત થઈ ગયો. દુઆ.

بِسْمِ اللَّهِ دَوَاءٌ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ شِفَاءٌ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ كِفَاءٌ،
هُوَ الشَّافِي شِفَاءٌ، وَهُوَ الْكَافِي كِفَاءٌ، أَذْهَبِ الْبَاسَ بِرَبِّ
النَّاسِ، شِفَاءٌ لَا يُغَادِرُهُ شَقَمٌ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

التَّجْنِيَاءُ :- બીસ્મીલાહીર રહમાનીર રહીમ.

બીસ્મીલાહે દવાઅુલ, વલ્હમ્દોલીલાહે શોફાઅુલ, વ લાએલાહા ઇલાહો કેફાઅુલ, હોવશાફી શોફાઅુલ, વહોવલ્કાફી કેફાઅુલ, અઝહેબીલ બઅસ બેરબ્બીનાસે, શોફાઅુલ લાયોગાદેરોહુ સુકમુલ, વ સલલાહો અલા મોહમ્મદીવ વઆલેહીત્રોજબાઅ.

(ઇસ્ફાને ઇમામત કિસ્સો. ૬૫).

પરવણ - ૨૫

દુઆએ ઇબરાતની તાલીમ

સૈ.ઇબ્ને તાઉસ અ.ર.એ મોહજુદદાઅવાતનાં અંતમાં દુઆએ ઇબરાતના બારામાં ફરમાવ્યું કે મારા દોસ્ત સૈ.રઝીવ્યુદ્દીન મોહમ્મદ ઇબ્ને મોહમ્મદ કાઝી આવીએ અજબો ગરીબ કિસ્સો બયાલ કર્યો કે તે એક મુસીબતમાં ફસાઈ ગયા હતા. તે ઝમાનામાં તેમણે પોતાની કિતાબમાં કેટલાક પાના રાખેલા હતા. જેમાં આ દુઆ લખેલી હતી. જ્યારે આ દુઆને

નકલ કરવામાં આવી તો અસલ ગાયબ થઈ ગઈ.

તેની વિગત નજમુસ્સાફીબમાં આ પ્રમાણે છે.

તેમણે હ.હુજૂત અ.સ.ને સ્વપનમાં જોયા. તેમણે રડી રડીને કહ્યું કે મૌલા તમે મને આ ઝાલીમોનાં ઝુલ્મથી છુટકારો અપાવો. હઝરતે ફરમાવ્યું કે દુઆએ ઈબરાત પડ્યો.તેમણે પૂછ્યું આ કંઈ દુઆ છે? ફરમાવ્યું કે તમારી મીસ્બાહમાં છે. મે કહ્યું, તેમાં તો નથી. ફરમાવ્યું કે તમે જુઓ તેમાં મળી જશે. જ્યારે હું સ્વપન માંથી જાગૃત થયો.નમાઝે સુબ્હ પઢી પછી મીસ્બાહ (કિતાબ) ખોલી તો કિતાબ ની વચ્ચે કેટલાક પેજ રાખેલા હતા. જેના પર આ દુઆ લખેલી હતી. મે તે દુઆ ચાલીસ વખત પઢી.પરિણામ એ આવ્યું કે હું જે ઠાકીમ વી કેદમાં હતો, તેની પત્નીને સ્વપનમાં અમીરૂલ મોઅમીન (અ.સ.)એ આપીને કહ્યું કે તારા શૌહેરે મારા ટિકરાને પકડીને તેનું ખાવા પીવાનું તંગ કરી દીધું છે. તુ તેને કહી દે કે અગર તે મારા ટિકરાને છોડશે નહીં તો તારૂ ઘર વિરાન થઈ જશે. ત્યાર પછી મોહમ્મદને આપીને ઈઝઝત પૂર્વક છોડી દેવામાં આવ્યા. દુઆએ ઈબરાત સહીફે મહદીવ્યાહમાં છે.(ઈરફાને ઈમામત કીસ્સો.૭૦).

મકરણ - ૨૨

લકવાનાં રોગથી મુકિત મળી.

નજમુસ્સાફીબમાં છે, કે હિઘામાં મૌલાના મોઅઝઝમ જમાલુદીન ઈબ્ને શોખ ફકીહ કારી નજમુદ્દીન જાફર લકવા (પેરાલીસીસ) નાં રોગમાં એવા ફસાઈ ગયા કે પોતાની જગ્યાએ ઉભા પણ નહોતા થઈ શકતા. તેમના દાદીમાંએ પિતાના ઈન્તેકાલ પછી ઘણી જાતના ઈલાજ કર્યા,પરંતુ કાંઈ ફાયદો ન થયો. ત્યારે તેમની દાદીએ કહ્યું કે આમને કુબ્લાએ શરીફા હ.સાહેબુલ અમ્મ (અ.સ.) પર લઈ જઈએ,જે હિઘામાં છે. કદાચ ખુદાપદે આલમ આ મુસીબતમાંથી છુટકારો આપે. એટલે તેમની દાદી તેમને ત્યાં લઈ ગયાં અને ત્યાં સુવડાવી દીધા તેઓ પોતે ફરમાવે છે કે હઝરત (ઈઝમાના અ.સ.) આવ્યા અને ફરમાવ્યું હુકમે ખુદાથી ઉભા થાવ અને તેમણે મને પકડીને ઉભો કરી દીધો ત્યારે મે મારી જાતને જોઈ,તો શરીરમાંથી તમામ બિમારી ચાલી ગઈ હતી અને લકવાની કોઈ અસર ન હતી (ઈરફાને ઈમામત કિસ્સો. ૮૫).

મકરણ - ૨૭

બોલવાની અને સાંભળવાની શક્તિ પાછી મળી.

જન્મતુલમઆવામાં છે, કે એક વેપારી સાહેબ જેનું નામ આગા મોહમ્મદ મહદી હતું. જેના પિતા શિરાઝના રહેવાસી હતા. પરંતુ તેઓ બર્મામાં પેટા થયા અને ત્યાંજ ભણ્યા મોટા થયા. હિ.સ. ૧૨૯૯ના જ.અવ્વલ મહીનામાં તેઓ કાઝમેન ગયા. આ વાતનાં ત્રણ વર્ષ અગાઉ તેઓ એવી બિમારીમાં કુસાય ગયા કે તેમની સાંભળવાની અને બોલવાની શક્તિ ચાલી ગઈ. તેઓ બિલકુલ મુંગા અને બહેરા થઈ ગયા. આથી તેઓ શિક્ષા મેળવવા માટે અઈમ્મા (અ.મુ.સ.)ની બારગાહમાં ઈરાકમાં આવ્યાં. કાઝમેનમાં કેટલાક વેપારીઓ તેમના જાણીતા સંબંધી હતા. એટલે તેઓ ત્યાં રોકાય ગયા કે ૨૦ દિવસ ત્યાં રહ્યા. પછી તેઓ સામર્યા ગયા ૧૦ જ.આખર ને શુક્રવારે નમાઝે જુમ્મા પઢી. પછી સરદાને મુકદ્દસમાં હાજર થયા. ખુબ જ રોચા, હાજર લોકોથી પણ શિક્ષા માટે દુઆ કરવાનું કહેતા હતા. આ રડવા પીટવા અને બેકારીની હાલતમાં ખુદાવંદે આલમે ઝબાન ખોલી દીધી અને કાન પણ ખુલી ગયા. અને હ.હુજ્જત અ.સ.ના મોઅજ્જાથી એવી રીતે બહાર નીકળ્યા કે સ્પષ્ટ અને ઝડપથી વાત કરી રહ્યા હતા. આ મોજ્જાથી લોકો અજબ થઈ ગયા.

શનિવારે શરીઅતના તાજ, શૈખુલઓલમા, શીઆ મીઝા મો.હસન શીરાઝ સાહેબની ખિદમતમાં મસ્જુદમાં તેમને લાવવામાં આવ્યા. ત્યાં તેમણે પૂરી તંદુરસ્તીથી સુ.હમ્દની તિલાવત કરી. જેથી તમામ હાઝેરીનને ચકીન થઈ ગયું કે તેઓ સાજા થઈ ગયા છે. (ઈરફાને ઈમામત કિસ્સો-૮૯).

મસરણ - ૨૮

અઝાદારીનો સવાબ: જન્મ

મઝહબે શીઆના બેનમુન આલિમ શૈખે મુફીદ અ.ર. એકવાર તેમના નિયમ મુજબ ઈ.મુસા કાઝિમ (અ.સ.) ના રોઝા મુબારકમાં વિદ્યાર્થીઓને દર્સ આપી રહ્યા હતા. તેમના વિદ્યાર્થીઓમાં સૈયદ રઝી (નહુલ બલાગાહના સંકલન કર્તા) તથા સૈ.મુર્તઝા હાજર હતા. દર્સ દરમ્યાન આ હદીસે કુદસીની ચર્ચા થઈ કે, "જે કોઈ સૈયદુશોહદા - નવાસા-એ-રસુલ પર રહે, અથવા બીજાને રડાવે અથવા રોવા જેવી સુરત બનાવે તો તેના પર જન્મ વાજુબ છે." દર્સ ખત્મ થયો. તમામ વિદ્યાર્થીઓ સંતુષ્ટ હતા. ત્યાંથી પરત ફરતા રસ્તામાં શૈખે મુફીદને એક વિચાર આવે છે, કે એ કઈ રીતે શક્ય છે કે ફક્ત રડવાથી જન્મ વાજુબ થઈ

જાય? પછી તેમને તેમના આ શક પર પસ્તાવો થયો કે આ રીતનો વિચાર આપવો તે નબળા ઈમાનની નિશાની છે. પૂરી રાત રડતા રહ્યા. આલિમ હતા- જાણતા હતાં, કે ઈન - દુનિયાના મુશ્કેલ પ્રશ્નોમાં ઝમાનાના ઈમામ તરફ રજુ થવું જોઈએ. તેમણે નક્કી કર્યું કે મસ્જિદે સહેલા જઈને હ.વલીએ અસ્ર (અ.સ.) ની મુલાકાતનો અમલ કરૂં અને આ પ્રશ્નો તેમની સામે રજુ કરૂં અને જવાબ મેળવું.

તેથી તેઓ મસ્જિદે સહેલા ગયા. ખુબ જ મસ્રૂફ અને મરગુલ રહ્યા અમલની મુદત ખતમ થઈ, પરંતુ ઈમામની મુલાકાતથી મહરૂમ રહ્યા. હવે તકલીફ બેવડાય ગઈ, પહેલા એક શક હતો. હવે ઈમામની મુલાકાત સંબંધી બીજો શક ઉભો થયો. રોજ મુફીદ પરેશાન હાલમાં મસ્જિદે સહેલાથી કાઝમેન જવા નીકળ્યા. રસ્તામાં તેઓએ એક ખુબ સુરત અરબને જોયા. તેઓ રોજની નઝદીક આવ્યા, સલામ કરી ખબર - અંતર પુછયા પછી કહ્યું: “અચ રોજ ચિતામાં જણાઓ છો. શું વાત છે?”

રોજ- “કોઈ એવી વાત નથી, અને છે તો પણ આપને જણાવવાથી કંઈ ફાયદો નથી.”

અરબ- “સુબ્હાનલ્લાહ ! આ કોઈ વાત ન થઈ. અગર ઈન્સાન કોશિષ કરે અને તેમાં ખુદાની તવફીક શામિલ થાય તો કામ્યાબી ચોક્કસ મળે છે”

રોજના દિલ પર એક ખાસ અસર થઈ. તેમણે તેમના બન્ને સવાલો વિગતવાર જણાવ્યા. તે અરબ આ સાંભળી મુસ્કુરાવા લાગ્યા અને કહ્યું: “અચ રોજ! આ કંઈ મુશ્કેલ પ્રશ્ન છે? આપથી એક વાત જાણવા માગું છું. જો આપે સાચો જવાબ આપ્યો તો આ પ્રશ્ન આપમેળે હલ થઈ જશે.” આમ કહી અરબે પોતાની વાત શરૂ કરી.

“એક બાદશાહ શિકાર કરવા જાય છે. સાથે અમુક સાથીદારો છે. સામે એક હરણ નજરે પડે છે. બાદશાહ હરણની પાછળ ઘોડે દોડાવે છે. ત્યાં તો હરણ દેખાતું બંધ જાય છે, અને બાદશાહ સાથીઓથી પણ જુદા થઈ જાય છે. તરસના લીધે બેચેન થઈ જાય છે. પાણીની શોધમાં ચારે તરફ જાય છે. એક બાજુ ઘોડો દોડાવ્યો તો એક કાળી ઝુંપડી નજરે પડી. બાદશાહે ઝુંપડીમાં જોયું તો એક ઝઈફા કામ કરી રહી હતી. બાદશાહે સલામ કરી અને કહ્યું: “માઝ ! હું એક મુસાફર છું અને તરસથી જીવ ગુમાવી દઈશ શું મને થોડું પાણી મળી શકે?”

મહેમાન નવાઝ ઝઈફાના ઘરમાં પાણીનું ટીપુ પણ ન હતું. પણ

પાણીનો સવાલ સાંભળ્યો. ઘરે શૌહર ન હતો. ઘરમાં એક માત્ર બકરી હતી. તેનું દુધ દોહીને બાદશાહ ને પીવા માટે આપ્યું. બાદશાહ તૃપ્ત થઈ ગયો. શુકે ખુદા અદા કર્યો અને વૃધ્ધાને દુઆ આપી. ત્યાં બેસીને તેના સાથીઓની રાહ જોવા લાગ્યો. થોડીવાર થઈ તો બાદશાહને ભુખ લાગી. બાદશાહે ફરી વૃધ્ધાને સવાલ કર્યો. ઘરમાં ખાવા માટે કોઈ ચીજ ન હતી, પણ વૃધ્ધાએ બકરીને ઝબહ કરી, તેનું ગોશ્ત ભુંજી ને બાદશાહને પીરસ્ત્યુ. બાદશાહે ખાધું. એવામાં વૃધ્ધાનો શૌહર પણ આવી ગયો. બકરીને ન જોઈને તેણે ઝઈફાને પુછ્યું. ઝઈફા એ પુરો બનાવ કહી સંભળાવ્યો. શૌહરે કહ્યું “બદબખ્ત! એક બકરી તો આપણાં બચ્ચાની જીંદગી નો સહારો હતી. હવે બતાવ કે તેની જીંદગી કઈ રીતે વીતશે. આપણી તો સમગ્ર દુનિયા આ બકરી જ હતી.”

બાદશાહ આ વાત સાંભળી રહ્યો હતો કે ત્યાં બાદશાહનાં સાથીઓ આવી પહોંચ્યા. બાદશાહે હુકમ કર્યો કે આ બન્ને પતિ - પતિનને સાથે લઈ લો. પછી તમામ રવાના થયા. બાદશાહે તમામ વઝીરોને બોલાવી મશ્વેરો કર્યો કે “શું ઈનામ આપવું જોઈએ?” એક વઝીરે કીધું કે “એક બકરીની સામે સો બકરી આપી દો.” બીજા એ થોડો વધારો કર્યો. ત્રીજાએ કીધું કે આ પણ તેના એહસાનનો બદલો નથી. છેવટે બાદશાહે કહ્યું, “જો હું આ બન્નેને મારી પુરી સલ્તનત આપી દઉં તો પણ તે એહસાનનો બદલો નથી થઈ શકતો કેમ કે એહસાનનો બદલો એહસાન સિવાય કશો નથી હોઈ શકતો.”

આ કિસ્સો સંભળાવી અરબે શોખ મુફીદે ને કહ્યું “અય શોખ! તમે બતાવો કે બાદશાહનો કેસલો સહીહ હતો કે વઝીરનો?”

શોખ મુફીદે કહ્યું “બાદશાહનો કેસલો સહીહ હતો કારણ કે પુરી કાએનાતનો બદલો પુરી કાએનાત જ હોઈ શકે. બલકે તે પણ ઓછું છે. કારણ કે બાદશાહ જરૂરતમંદ હતો. દૂધ અને ગોશ્ત ન મળત તો જાન ગુમાવત. આ બન્ને જરૂરતમંદ ન હતા, પુરી કાએનાત ન મળે તો પણ શું ફર્ક પડતે?”

અરબે કહ્યું “અય શોખ! હવે શા માટે પરેશાન છો અને ઈ.હુસૈન અ.સ. ઈખ્તિયારાતમાં શા માટે શક કરો છો? જેણે કરબલામાં પોતાની પુરી કાએનાત ખાસિકે દો આલમના માટે લુંડાવી દીધી. હવે બન્ને જહાનનો ધરવરદિગાર પોતાના બન્ને જહાન ઈ.હુસૈન અ.સ.ને

આપી દે તો શકનો શું સવાલ છે.? ઈ.હુસૈન અ.સ. હવે જેને યાદે જન્મત આપીદે. તેઓ જન્મતના જવાનોના સરદાર છે.”

“અય શેખ ! બીજો શક પણ કાઢી નાંખો કે ક્રિયારતે ઈમામે ઝમાના (અ.ત.૬.૧) ન થઈ આમ કહી અરબ આગળ વધ્યા અને શેખ મુફ્તિ ફરીને ખોયુ તો કોઈ નજરે ન પડયુ.”

શેખ ખુબજ ખુશ થયા કે ક્રિયારતે ઈમામ પણ થઈ ગઈ અને પ્રાનો જવાબ પણ મળી ગયો. (કિતાબ:- સુબતે અઝાદારી પેજ નં:- ૮૮ થી ૯૩ લેખક:- આય. મોહમ્મદઅલી નજવાની પ્રકાશક: હૈદરી કુતુબખાના).

પરવરણ - ૨૯

ઈ.ઝમાના અ.સ. સાથે મહશુર થવાની દુઆ.

રિવાયતમાં છે કે અગર કોઈ આ દુઆને પોતાની દુઆમાં શામીલ કરી રેઝ્યુલર પકે તો ઈ.ઝમાના અ. સાથે મહશુર થશે.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا نُورَ الثَّوْرِ، يَا مُدَبِّرَ الْأُمُورِ، يَا بَاعِثَ مَنْ فِي الْقُبُورِ،
صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ اجْعَلْ لِي وَ لِشِيعَتِي
مِنَ الصَّيْقِ قَرَجًا وَ مِنِ الْهَمِّ مَخْرَجًا، وَ أَوْسِعْ لَنَا السَّمْعَ،
وَ أَطْلِقْ لَنَا مِنْ عِنْدِكَ مَا يُفْرِجُ، وَ افْعَلْ بِنَا مَا أَنْتَ أَهْلُهُ يَا

કરિમ. બીસ્મીલાહીર રહમાનીર રહીમ.

યા નુરુત્તૌરે, યા મોદબ્બે રલ્ઓમુરે, યા બાએસ મલકીલ કોબુરે, સલ્લેઅલા મોહમ્મદીય વ આલે મોહમ્મદ વજઅહી વલે શીઅતી મેનઝઝીકે ફરજલ વમેનલ હમ્મે મખરજન, વઅવસેઅ લલઅનહજ, વઅતલીક લલા મીન ઈન્ટેક મા ચોફરરેખો, વફઅલ બેલા મા અન્ત અહલોહુ યા કરીમો, (મુન્તાખબુલ અસર પેજ. ૫૨૧).

પરવરણ - ૩૦

મુશ્કેલી દુર થવા અને હાજત પુરી થવાની દુઆ

મુશ્કેલી દુર થવા માટેની ઈમામ અ.સ.મે ફરમાવેલી દુઆ, જે નમાઝે પંજગાના પછી પઢે. હાજત પુરી થવા માટે પણ આ દુઆ પઢે.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا مَنْ إِذَا تَضَائِقَتِ الْأُمُورُ فَتَحَ لَهَا بَابًا لَمْ تَذْهَبِ إِلَيْهِ الْأَوْهَامُ، صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ
وَأَلِّ مُحَمَّدٍ، وَافْتَحْ لِأُمُورِي الْمُتَضَائِقَةَ بَابًا لَمْ يَذْهَبِ إِلَيْهِ وَهْمٌ يَا أَرْحَمَ
الرَّاحِمِينَ^(۱)

બીરમીઠાહીર રહમાનીર રહીમ.

યા મન એઝા તઝાયકતિલ ઓમુરો ફતહ લહા બાબન લમ તઝહબ એલ્વહીલ્અહામો, સલ્લે અલા મોહમ્મદીવ વખાલે મોહમ્મદીન, વક્તહ લેઓમુરીલ મોતઝાયેકતે બાબન લમ યઝહબ એલવહે વહમુન યા અરહમર રાહેમીન. (તોહફતુલ રીઝવીયા પેજ. ૧૧૪).

૫૬૨૧ - ૩૧

દુઆની તાલીમ

સૈયદ રઝીઉદ્દીન અલી ઈબ્ને તાઉસ (અ.ર.) પોતાની કિતાબ “ફરાઝુલ હુમૂમ” માં અબીલ હસન બીન અલી બુગ્લ થી આ બનાવ લખે છે.

એક ઝમાનામાં મારી અને અબુ મન્સૂર ઈબ્ને સાલેહાની વચ્ચે એવો ઝઘડો થયો કે મારે છુપાવું પડ્યું અને દુઆ અને સવાલ માટે હું કાઝમૈન આવ્યો. શબ્દે જુમ્આ હતી. અને મારો ઈરાદો હતો કે રાત ઈ.મુસા કાઝીમ અ.ના રોઝામાં પસાર કરૂં. જેના માટે મે ત્યાનાં મુજાવરને કહ્યું કે મારી ઈચ્છા છે કે એકાંતમાં રોઝામાં દુઆમાં રાત પસાર કરૂં. તું રોઝા- મુબારકનો દરવાજો બંધ કરી દેજે. જેથી હું એકાંતમાં દુઆ કરી શકુ. અને દુશ્મનમાંથી કોઈ આવી ન શકે, જેનાથી મને જાનનો ખતરો હતો. મુજાવરે વ્યવસ્થા કરી આપી. વરસાદ જોરથી વરસી રહ્યો હતો. તેથી ઝલ્પારોની અવર - જવર પણ બંધ થઈ ગઈ.

અડધી રાત પસાર થઈ ચૂકી હતી, અને હું નમાઝ, કિયારત, દુઆમાં મશગુલ હતો કે ઝરીહ-મુબારક તરફથી અવાજ સાંભળી કે એક સાહબ

ક્રિયારત પડી રહ્યા છે. તેઓએ અંબીયા, ઉલુલ અઝમ અને અઈમ્મા અ. પર નામ લઈને સલામ કરી પરંતુ બારમા ઈમામનું નામ ન લીધું. મને નવાઈ લાગી અને ખ્યાલ આવ્યો કે કદાચ તેઓ ભૂલી ગયા હશે અથવા હઝરતને નહીં ઓળખતા હોય અથવા તેનો મઝહબ જ આ હશે.

જ્યારે તેઓ ક્રિયારત, નમાઝ પઢી લીધી. તો મેં જોયું કે તેઓ નવયુવાન છે. સફેદ કપડા પહેર્યા છે. માથા પર અમામો અને ખલા પર રીદા ઓઢી છે. તેમને જોઈને હું ડરી ગયો, તો તેઓએ ફરમાવ્યું અય અબુલહસન ! તમે દુઆએ ફરજ પઢવાથી શા માટે દૂર રહો છો ? મેં કહ્યું કે અય મારા સરદાર તે કઈ દુઆ છે ? તો તેઓએ કહ્યું કે બે રકાત નમાઝ પઢીને આ દુઆ પઢો.

يَا مَنْ أَظْهَرَ الْجَمِيلَ وَ سَتَرَ الْقَبِيحَ. يَا مَنْ لَمْ يُؤَاخِذْ
بِالْجَرِيرَةِ، وَ لَمْ يَهْتِكِ السُّتْرَ، يَا عَظِيمَ الْمَنْ. يَا كَرِيمَ الصَّفْحِ
يَا حَسَنَ التَّخَاوُزِ. يَا وَاسِعَ الْمَغْفِرَةِ، يَا بَاسِطَ الْيَدَيْنِ
بِالرُّحْمَةِ. يَا مُتْنَهَي كُلِّ نَجْوَى. يَا غَايَةَ كُلِّ شَكْوَى. يَا عَوْنَ
كُلِّ مُسْتَعِينٍ، يَا مُبْتَدَأَ بِالنِّعَمِ قَبْلَ اسْتِحْقَاقِهَا.

يَا رَبَّنَا - عشر مرّات، يَا سَيِّدَاهُ - عشر مرّات، يَا مَوْلَانَا
- عشر مرّات، يَا غَايَتَاهُ - عشر مرّات، يَا مُتْنَهَي رَغْبَتَاهُ -

عشر مرّات (૬૫૫૫૫૫)

أَسْأَلُكَ بِحَقِّ هَذِهِ الْأَسْمَاءِ، وَ بِحَقِّ مُحَقِّدٍ وَ إِلَيْهِ
الظَّاهِرِينَ عَلَيْهِ، إِلَّا مَا كَتَبْتَ كَرِيمِي، وَ نَفَسْتَ هَمِّي.
وَ فَرَجْتَ عَنِّي، وَ أَصْلَحْتَ خَالِي.

ત્યાર પછી પોતાની હાજત માટે દુઆ કરો અને તે સમયે જમણો ગાલ જમીન પર રાખીને સો વખત આ પ્રમાણે કહો. યા મોહમ્મદો, યા અલી. યા અલીઓ યા મોહમ્મદ. ઈફકેયાની ઈઈત્રકોમા કાફેયાય, વન્સુરાની ઈઈત્રકોમા નાસે રાય. પછી ડાબો ગાલ જમીન પર રાખીને સો વખત કહો.

અદરીકની અદરીકની પછી અલ ગવ્સ અલ ગવ્સ એટલી બધી વખત કહો કે
 શ્વાસ તૂટી જાય. ખુદાવદે આલમ તેની મહેરબાનીથી તમારી હાજત પુરી
 કરશે, ઈન્શાઅલાહ.

આ સાંભળીને હું નમાઝ- દુઆમાં મશગુલ થઈ ગયો અને તે સાહબ
 ચાલ્યા ગયા. હું પછી બહાર નીકળ્યો અને મુજાવર અબુ જઅફરને પૂછ્યું કે
 “તે સાહબ કોણ હતા અને કેવી રીતે અંદર દાખલ થયા? બધા દરવાજા બંધ
 છે. અને અંદર આવવાના બીજા કોઈ રસ્તાની મને ખબર ન હતી.” તેણે
 જવાબ આપ્યો. કે “દરવાજો તો પહેલાથી જ બંધ છે. અને મે કોઈના માટે
 દરવાજો ખોલ્યો નથી.” ત્યારે મે પૂરો વાકેઓ બયાન કર્યો તો તેણે કહ્યું કે
 “**આ આપણા ઈ.મમાના અ. હતા.**” અને પછી સવારે હું જે
 જગ્યાએ છુપાયો હતો ત્યાં ચાલ્યો ગયો. તેજ દિવસે ઈબ્ને સાલેહાનનાં
 માણસોએ મારા દોસ્તો સાથે મને મળવાની વાત કરી અને હાકીમ તરફથી
 મારી સલામતી - રક્ષણનું લખાણ પણ હતું. જેનાથી મને ચકીન થયું તેથી હું
 ત્યાં ગયો. તેણે મને ગળે લગાડ્યો અને કહ્યું કે તે ત્યાં સુધી વાત પહોંચાડી
 કે હ.સાહેબુઝઝમાનથી મારી શિકાયત કરી. મે શબ્દ જુઝઆ હઝરતને
 સ્વપ્નમાં જોયા તેમણે મને તારી સાથે સારી રીતે વર્તવાનો હુકમ એટલી
 સખ્તાઈથી આપ્યો કે હું ડરી ગયો. તેના બયાન પછી મે પણ હઝરતની
 ડિયારતનો પ્રસંગ બયાન કર્યો. જેને સાંભળીને તેને નવાઈ લાગી, ત્યાર
 પછી તે મારી સાથે નેડીથી વર્તવા લાગ્યો અને મૌલાની બરકતથી તે હાંસીલ
 થયું જેનો મને ખ્યાલ પણ ન હતો. (ઈરફાને ઈમામત કિરસો-૬૯).

મકરમ - ૩૨

રાહે હકની તલાશમાં.

ગાનીમ હિદી રિવાયત કરે છે કે હું મારા સાથીઓ સાથે કાશ્મીરમાં હતો. જે
 હિંદુસ્તાનનો એક વિસ્તાર છે. અમે કુલ ૪૦ માણસો હતા. અમને બધાને તે
 મુલ્કનાં બાદશાહની જમણી બાબુ ખુરશી પર બેસાડવામા આવતાં હતાં,
 અને અમે બધા તૌરેત, ઈન્જીલ, ઝબુર તથા સહીફએ ઈબ્રાહીમ પઢતા, અને
 લોકોને અમારા દીન પર આગાહ કરતા અને હલાલ તથા હરામનાં ફતવા
 આપતા હતા. બાદશાહ તથા બીજા બધા અમારા તરફ રુખુઅ થતા. એક
 દિવસ અમોએ હ.રસુલેખુદા (સ.અ.વ.)ના નામનો ઉલ્લેખ કર્યો અને કહ્યું
 કે આ પ હઝરત સ. ન. નામ આ કિ તાબો મા
 (તૌરેત, ઈન્જીલ, ઝબુર, વગેરેમાં) મૌખુદ છે. પણ તે કોણ છે? તેની

આપણને ખબર નથી. તેથી આપણા ઉપર વાજબ છે કે તેની (રસુલ સ.)ની તપાસ કરીએ અને તેની નિશાનીઓની હકીકતની તપાસ કરીએ અને બધાએ ભેગા મળીને નક્કી કર્યું કે આપણામાંથી કોઈ એક વ્યક્તિએ હઝરત (સ.) નાં બારામાં જાણકારી મેળવવા બહાર નીકળવું જોઈએ, અને બધાએ મારૂ નામ નક્કી કર્યું.

હું એક દિવસ મારી સાથે ખુબ માલ લઈને રવાના થયો. બાર મહિના સુધી સફર કરતો રહ્યો. જ્યારે હું કાબુલની નજદીક પહોંચ્યો ત્યારે મને રસ્તામાં લુંટારૂં ટોળકીએ લુંટી લીધો અને મને ખૂબ માર મારીને ઝખ્મી કરી દીધો. તેઓ મારો માલ-સામાન લુંટીને ભાગી ગયા. મારી આ હાલતની ખબર જ્યારે હાકીમને પડી તો તેણે મને 'બલખ' શહેર મોકલી દીધો. તે શહેરનાં હાકીમનું નામ 'દાઉદ બીન અબ્બાસ' હતું. આ હાકીમને જ્યારે ખબર પડી કે હું હિંદુસ્તાનથી દીને હકકની તલાશમાં આવ્યો છું, અને હું ફારસી પણ જાણું છું. અને ફકીહો અને આલીમોની સાથે મુલાઝેરા પણ કરૂ છું. તેથી હાકીમે ફકીહો અને આલીમોને બોલાવ્યા. મે તેઓને કહ્યું હું એ પયગમ્બરની તલાશમાં નીકળ્યો છું, કે જેમનું નામ અને સીફતો અમારી ક્રિતાબમાં છે. લોકોએ કહ્યું કે તે પયગમ્બરનું નામ શું છે? મે કહ્યું, હ. મોહમ્મદ (સ.). તે લોકોએ કહ્યું આ તો અમારા પયગમ્બરનું નામ છે. મે તે લોકોને કહ્યું કે હું સમજી ગયો કે તે પયગંબર છે પણ હું એ નથી જાણતો કે તમારા પયગંબર અને હું જેની તલાશમાં નીકળ્યો છું. તે બંને એકજ છે કે નહીં. તમે મને તમારા પયગંબરનું સરનામું આપો. હું તેમને મળીને જે સિફતો અને દલીલો અમારી ક્રિતાબમાં છે, તેનાં બારામાં જાણકારી મેળવી લઉં અને તેઓ પર ઈમાન લાઉં. તે લોકોએ કહ્યું કે હઝરત (સ. અ. વ) તો વફાત પામી ચૂક્યા છે. મેં પૂછ્યું કે તેઓના વસી અને ખલીફા કોણ છે? તે લોકોએ કહ્યું કે અબુબક્ર. મે કહ્યું આ તો કુન્નીયત છે. તેમનું નામ બતાવો તે લોકોએ કહ્યું કે અબુદુદાહ બિન ઉસ્માન અને તેનો નસ્બ કુરૈશ છે. મે કહ્યું કે તમારા પયગંબરનો નસ્બ બતાવો. તે લોકોએ કહ્યું કે તેઓ (સ.) પણ કુરૈશથી છે. મે કહ્યું કે આ એ પયગંબર નથી, કારણ કે હું જે પેગમ્બરની તલાશ કરી રહ્યો છું, તેના વસી અને ખલીફા તેમના કાકાના દીકરા અને તે પેગંબરની દુખ્તરનાં શૌહર છે, અને પેગંબરની દુખ્તરના ફરઝંદોનાં પિતા છે, અને

તેઓજ આ જમીન ઉપર પૈગંબર (સ.) નાં જલીફા અને વસી છે. તે લોકોએ સાંભળ્યુ, તો ઉઠની ઉઠયા અને કહેવા લાગ્યા કે આ માણસને કતલ કરી દયો. મેં કહ્યુ અય લોકો હું જે દીનમાં માનુ છું. તેના પર બાકી છું અને હું તેનાથી અલગ નથી થયો. અને જ્યાં સુધી તેનાથી વધારે મજબુત દીનને મેળવી લવું. મને છોડી દયો.

આ વાત સાંભળીને બલખના હાકીમે હુસૈન ઇબ્ને સકીતને બોલાવ્યા જે ઈ.હસન અસ્કરી અ.નાં અસ્હાબમાંથી હતા. હાકીમે તેમને કહ્યું કે આ હિન્દી શખ્સની વાતનો જવાબ આપો અને મુનાઝેરો કરો. હુસૈને કહ્યું ખુદા તારી ઈસ્લાહ કરે, તારી પાસે આલીમો અને ફકીહો છે, જે આ માટે યોગ્ય છે. હાકીમે કહ્યું હું કહું છું તેમ કરો. તમે આ માણસને તમારી સાથે લઈ જાવ, અને તેની સારી મહેમાન ગતી કરો.”

પછી હુસૈન મને તેના ઘરે લઈ ગયો અને મારી સારી મહેમાન-નવાઝી કરી. પછી મારા સવાલો અને મારા મક્સદનાં બારામાં તેમણે મને પૂછ્યું. મેં તેમને બધી વિગત કહી સંભળાવી. પછી તેમણે (હુસૈને) કહ્યું જે પૈગંબરની તમે તલાશ કરો છો તે એ જ છે. જેના બારામાં તમને તે લોકોએ કહ્યું છે. તે પયગમ્બર (સ.) અબ્દુલાહ (અ.)નાં પુત્ર અને અબ્દુમુત્તલીબ (અ.)નાં પૌત્ર છે, અને તેમના વસી હ.અલી ઇબ્ને અબીતાલીબ (અ.સ.) છે જે અબ્દુલ મુત્તલીબનાં પૌત્ર છે. અને પયગમ્બર (સ.)ની દુખ્તરનાં શૌહર છે. મેં કહ્યું: હા એ જ છે. જેની હું તલાશ કરતો હતો.

પછી હું બલખનાં રાજા પાસે ગયો અને કહ્યું કે અય જહાપનાહ! જેની મને તલાશ હતી તે મને મળી ગયું છે, પછી હું કલમએ શહાદતેન પઢયો, અને બલખનાં વાલીએ મારી સાથે ખુબ નેકી અને અહેસાન કર્યો અને હુસૈનને મારી દેખભાળ કરવાનું કહ્યું.

પછી હું હુસૈનનાં ઘરે ગયો અને મઝહબે શીઆનાં જરૂરી મસાએલથી વાકેફ થયો.

પછી મેં હુસૈનને કહ્યું, મે કિતાબોમાં વાંચ્યું છે કે હ.મોહમ્મદ (સ.) આખરી નબી છે, અને તેમના પછી કોઈ નબી નથી, પરંતુ તેમના પછી અબ્દે ઈમામત તેના વસી, વારીસ અને જલીફામાં શરૂ રહશે અને આ ખિલાફતે ખુદા તેમના વસીની ઓલાદમાં કયામત સુધી શરૂ રહશે, તો મોહમ્મદ સ.નાં વસી અને તેમના વસીઓ કોણ છે?.

પછી હુસૈને કહ્યું, મોહમ્મદ (સ.અ.વ) પછી હ.અલી (અ.સ.) પછી ઈ.હસન અ. પછી ઈ.હુસૈન અ. પછી ઈ.અલીઈબ્ને હુસૈન અ. પછી ઈ.મોહમ્મદ ઈબ્ને અલી અ. પછી ઈ.જઅફર ઈબ્ને મોહમ્મદ અ. પછી ઈ.મુસા ઈબ્ને જઅફર અ. પછી ઈ.અલી ઈબ્ને મુસા અ. પછી મોહમ્મદ ઈબ્ને અલી અ. પછી ઈ.અલી ઈબ્ને મોહમ્મદ અ.સ. પછી ઈ.હસન ઈબ્ને અલી અ.સ. પછી હ.સાહેબુલ અમ્મ (હ.મહદી અ.સ.) સુધી નામ બતાવી આપ્યા. અને ઈ.ઝમાના અ.સ.ની ગચબતનાં બારામાં બચાવ કર્યું. ગચબતનું સાંભળીને મારી હિંમત ભાંગી ગઈ, અને મેં હુસૈનને કહ્યું, હું હવે હ.ઈ.ઝમાના (અ.)ની તલાશ કરીશ તેઓ મને મળી જાય અને હું તેઓ સાથે રહી શકું.

પછી હું કુમ આવ્યો ત્યારે હિ.સ.૨૬૪નો સમયગાળો હતો. ત્યાર પછી હું બગદાદ ગયો. પછી એક સાથી મળ્યો, જે પણ હક મઝહબની તલાશમાં હતો, પણ મને તેના અપ્લાક પસંદ ન આવ્યા અને તેથી હું તેનાથી અલગ થઈ ગયો અને પછી ત્યાંથી સામરરા પહોંચ્યા અને ત્યાંથી બનીઅબ્બાસનાં એક ગામડામાં દાખલ થયો, અને એક મસ્જીદમાં દાખલ થઈ નમાઝ પઢવા લાગ્યો. ત્યાર પછી હું મારા મક્કસદ માટે વિચારવા લાગ્યો, જેના માટે મેં આટલી બધી કોશીશો કરી હતી.

ત્યાં અચાનક એક શખ્સ મારી પાસે આવ્યો અને મને એ નામથી બોલાવ્યો જે નામથી લોકો હિદુસ્તાનમાં મને બોલાવતા હતા, અને અહીં કોઈને મારા એ નામની ખબર પણ ન હતી અને તે શખ્સે કહ્યું કે તમે તમારા મોલાને મળવા ચાહો છો તો ચાલો.

હું તેની સાથે રવાના થઈ ગયો, પછી હું એક અજાણ્યા રસ્તાથી એક મકાન અને બાગમાં દાખલ થયો. મેં જોયું તો ત્યાં મારા મોલા બેઠા છે. અને તેઓએ મને હિદુસ્તાની ભાષામાં કહ્યું અચ શખ્સ તારો હાલ કેમ છે? ત્યાર બાદ મારા ચાલીસે ચાલીસ સાથીઓના નામ લીધા, જે મારી સાથે રહેતા હતા, અને જે કંઈ મારા પર વિત્યું હતું તેની ખબર આપી, અને આ બધી વાત હિદુસ્તાની ભાષામાં કરી અને કહ્યું કે તું ઈરઝે છે કે કુમવાળા સાથે હજમાં જા. મેં કહ્યું હા, મારા સચ્ચદ. ઈમામ અ.સ.એ ફરમાવ્યું આ વર્ષે ન જતા. પણ ચાલ્યા જાવ અને આવતા વર્ષે હજમાં જાઓ. પછી મને રૂપિયા ભરેલી એક થૈલી આપી અને કહ્યું, આ વાપરજો, અને બગદાદમાં ફલાણાનાં મકાનમાં જાઓ, પણ કોઈને કહેતા નહીં.

પછી હું પાછો ચાલ્યો ગયો, અને હજ માટે ન ગયો. અને પછી ખબર આવ્યા કે બધા હાજીઓને અકબાથી પાછા આવવું પડ્યું અને આવતા વર્ષે હજમાં જાઓ. પછી હું ખુરાસાન ગયો, અને બીજા વર્ષે હજ કરી આવ્યો.

પછી ગાનીમ ખુરાસાનમાં સ્થાય થઈ જાય છે. અને ત્યાંજ વફાત પામે છે. (હકુલ યકીન, ભાગ-૧).